

TENİS KORTUNUN ESRARI

**CARTER DICKSON
(JOHN DICKSON CARR)**

Yayınlayan: Tanel ÇELEBİ

Yazan Çeviri

Kapak Resmi Kapak Filmi Dizgi, Baskı, Cilt Kapak Baskı

**Dr. ismet Akçay Şahin Karakoç Çekim Ofset Zafer Matbaası Yön Ajans
1982**

Bu e-kitap tanıtım amaçlı hazırlanmıştır.

Hugh Rowland, pencereden bahçenin sonundaki tenis kortunu seyrediyordu. Solgun gri bir dörtgen şeklindeki bu tenis alanı parmaklıklarla çevriliydi. Parmaklıkların çevresinde ise kavak ağaçları sıralanmıştı. Bu ağustos gününde durgun ve sıkıntılı bir hava vardı. Yaprak bile oynamıyordu. Ara sıra, bir serçe yapraklar arasında geziniyordu.

Gök birden karardı. Delikanlı geriye dönüp Brenda White'a baktı. Kızda beğenmediği hiçbir şey yoktu. Uzun bacaklarını altına almış, vücudunu öne eğmiş, öylece oturuyordu. Beyaz tuval robundan dizleri ve omuzları görünüyordu. Gür sarı saçları kulakları hizasından kesilmişti.

Kız, kaşlarını hafifçe çatarak kararsız bir şekilde Hugh'a baktı. Hugh bu bakışla cesaretini yitirmedi. Artık fikrini söylemek zamanı gelmişti.

— Dinleyin beni, diye başladı.

Brenda delikanlının ne diyeceğini kestiriyordu. Bugün basmakalıp şeylerden söz etmeyeceğini, bu uzun sessizlikten sonra açılacağını biliyordu.

— Fırtına nerdeyse kopacak, diye zaman kazanmak için bir cümle söyledi. Sesini yükselterek konuştu:

— Hakkımda ne düşünürseniz düşünün; sizinle hemen ve ciddi olarak konuşmam gerek... Neden geç kaldıklarımı merak ediyorum. Beşi yirmi geçiyor. Oysa Frank'a beşte gelmesini söylemişim. Kitty'i alarak doğrudan buraya gelecekti... Bakın gök gürlendi, daha gecikirlerse tenis oynayamayacağız. Hugh, sedire, genç kızın yanına oturdu. Brenda, onun kendisine karşı duyduğu aşkı biliyordu. Bu aşk, onun her davranışından belli oluyordu ama kızın kendisine duyduğu hisleri kestiremiyordu. Ona Frank Dorrance'a karşı olan hislerini itiraf ettirmek istediğiydi.

— Frank'la evlenmek niyetinde misiniz? Diye sordu.

—• Evet.

— Ya... Demek onu seviyorsunuz?

— Bu ne biçim soru?

— O zaman başka şekilde sorayım: Kendisine sevgi besliyor musunuz?

Ki, başını çevirerek hafifçe omuz silkti.

Hu soruyla ahlâk sınırını aştığını sanmıyorum. Frank kendisinden nefret ettiğini biliyor ve bu ona vız geliyor. Sizinle konuşmak isteğimi de zaten ona bildirmiştim. Bu evlenme işindeki bütün ayrıntıları ölçüp tartalım. Frank'ın cazip bir insan olduğunu itiraf ederim.

Brenda mırıldandı:

— Pek cazip!

Hugh, onun yalan söylediğini sezdi. Avukatlık mesleği gereği, gerçeği söylemek tarzını bilirdi. Büyük bir sevinç duydu bundan. Rakibi Frank hem etkili, hem küstah; on genç kızdan dokuzu ona kapılır. Şimdi kızın onu sevmediği nerdeyse kesindi. Hücumu devam etmek gerekiyordu:

— Demek, o sizi Bay Noakes'in bıraktığı büyük miras için istiyor, siz de aynı nedenle ona varıyorsunuz?

— Öyle sayılır.

— Öyle sayılmaz.

— Niçin kuşkulaniyorsunuz?

— Çünkü sizden daha güzel bir hareket beklerdim.

— Sanırım havanın etkisiyle ikimiz de sinirliyiz. Şaşıtım şey beni idealleştirmeniz. Özellikle sizin gibi bir insanın...

— Sorun idealleştirmek değil, inanın. Hayır, kusurlarınızı görmesem sizi para yüzünden evleniyorsunuz diye tenkide kalkışır mıydım? İnsanın sevgisi de

olmalıdır.

— Elbette, benim sevgim, eğilimim yok mu sanıyorsunuz?

— Öyle sanıyorum. Eğer varsa beni idam etmelerine razıyım. Yalnızca maddî şeyler için evlenilmez. Öyle sanıyorum, sevmemekle bitmiyor, birbirinizi soğuk bile buluyorsunuz.

— Doğru değil bu, ama yine de siz devam edin.

— Bu birleşmenin şartlarını biliyorsunuz. Parayı kabul ettiğiniz takdirde ne boşanabilir, ne de evlerinizi ayırabilirsiniz. Pratik karar verdiğiniz konusunda kendinizi kandırıyorsunuz. Mutluluk unsurunu hesaba bile katmıyorsunuz. Kız sükûnetle kabul etti:

— Katmıyorum, doğru. Mutlu olarak evleneceğimi öteden beri aklımdan geçirmedim. Buna rağmen mutluluğun olacağını da kabul ediyorum.

Başını çevirip Hugh'a baktı. Sesinde hiçbir sinsilik yoktu.

Hugh.

— Evet; hakkınız var, havanın etkisi, dedi.

Gözlerini kızın gözlerine dikti. Kız bakışlarını çevirmedi.

— Bu kadar mantıksızlığı size yakıştıramıyorum. Güneş çarpmış insanlar gibi konuşuyorsunuz.

— Başka şartlar altında mantıksızlık olabilirdi. Ama benim şartlarım değişik. Bu evliliği geri çevirirsem, başkalarının hazırladıkları tertip altüst olur. Nick de kötü duruma düşer... Frank da sarsılır.

— Hâlâ anlamıyorum! Siz başkalarını kötü duruma düşürmemek için mi evleniyorsunuz. Olur şey değil doğrusu.

— Eee, kim bilir?

Brenda White ona döndü, yüz yüze gelmişlerdi. Kız kendi kendiyi çarpıştıyordu. Kendini temize çıkarmak için gayret harcadığı belliydi:

— Acaba dünyada kaç kadın başkalarının sarsılmaması için, keyiflerinin kaçmaması için evlenmiştir? Size göre ben çılgınca hareket ediyorum, biliyorum bunu. Eğer siz Nick olsaydınız şu anda bazı tıbbî deyimler kullanırdınız, enhibisyonlardan, nevrozlardan söz ederdingiz. Bir sinir hastalıkları mütehassısına muayene olmamı öğütlerdingiz. Sorun şu: Benim noktandan iş bir özellik arz ediyor. Çocukluğumda başımdan geçen olaylar hâlâ etkilerini sürdürüyorlar. Geçmişimi biliyor musunuz?

— Hayır!

Genç kız coşkun bir şekilde:

— Ah, öyleyse teşekkür ederim. «Öğretmem gereken şeyleri biliyorum» diyerek hoş olmayan nezaket gösterilerine kapılmadınız.

— Seksenleş yaşındaymış ve bozulmasından korktuğunuz bir hayal yokmuş gibi konuşuyorsunuz.

— Beni böyle konuşmaya iten kendi edindiğim deneyler değildir. Buna şükür... Fakat altı yaşından beri çevrede dönen olaylar beni her şeyden kanıksattı.

Hugh, kızın ısrarlı bakışlarından irkilmişti:

— Anneniz ve babanızın öldüklerini biliyorum. Onları yitirdiğinizden bu yana, burada, Nick'in evinde oturduğunuzu ve evleneceğiniz güne kadar da yine burada oturacağınızı biliyorum.

— Babam bir otel odasında beynine kurşun sıkarak öldü. Annem de haftalığı otuz beş şilin olan bir pansiyonda yaşayarak öldü. Yanlış anlamayın, bunların şimdi bir değeri yok, bunlardan bir trajedi yaratmak da istemiyorum. Size annemle babamın ve arkadaşlarının hayatlarından söz edeceğim. Zira hepsi birbirlerine benziyorlardı. Yakışıklı Jack'la sevimli Sally, yedi yaşına gelmeden önce peşleri sıra beni dünyayı dolaştırdılar. Çocukluk anılarımda geriye doğru gittikçe ışıklı ve büyük otelleri, makyajlı yüzleri görür gibi oluyorum. Kendi dünyalarına dalıp beni bütünüyle unutmazlarsa, bağırarak basarlar yahut tatlı ve yemiş ikramlarına boğarlardı. Fakat ben çevremde olanların hiçbirini kaçırmadım. Her şeyi anlıyordum. En korktuğum şey, annemle babam benim uyuduğumu sanırlarken, bitişik odada uyanık yatmaktı. Ne konuştuklarına kulak verirdim. Annem babamı itham eder, babam da kendini müdafaaya ça-

lışırdı. Evet, yakışıklı Jack'la, sevimli Sally. Bu az gelirli, fakat engin istekli insanlar, dünyadaki bütün iyi şeyler üzerinde hakları olduğu iddiasında bulunurlardı. En iyi yerlerde dolaşırlardı. Şık ve kibar oları bu insanlar baş başa kaldıkları zaman bir fecaatti. Evimize şu veya bu nedenle gelen bütün misafirler, gerçekte anneme kur yaparlardı.

Brende bir an sustuktan ve anlatacaklarını bir düzene koyduktan sonra devam etti:

— Bunları niçin açtım, bilmiyorum. Hava gerçekten çok bunaltıcı... İçimi döküverdim.

— Fakat Brenda...

— Fazla bir şey söylemeyin...

—• Söyleyeceğim şu: İçinizi daha rahat ve serbestçe dökün. Haydi devam edin. Hikâyeniz daha bitmedi.

Brenda gülümsedi:

— Evet, hikâye henüz bitmedi. Biliyorum, siz beni kafasında tenis oynamaktan başka düşünceleri olmayan bir arkadaş sayarsınız. Acaba Frank da beni iyice tanır mı? Hayır. Zira bende ta çocukluktan beri bir aykırılık vardır. Hayatım bu şekilde zehirlenmiştir. Karanlık odada uyumuyor, dikkatle yandaki sesleri dinliyordum. Sonraları daha iyi kavradığım nakaratlar tekrarlanırdı: Para, para, para... Daha o zamandan beri paradan nefret ederdim. Sanırım bütün çocuklar işitmemeleri gereken şeyleri bir gün işitirler. Ben de işitip etkisinden asla kurtulamadım. Onun için bana ne zaman aşktan söz etseler...

— Ren henüz size aşktan söz etmiş değilim. Fakat neredeyse söz etmek üzereydim, itiraf ederim.

Genç kız devam ediyordu:

— Annemle babamı birleştiren duygunun ne olduğunu söyleyemem.

Aralarında galiba bir aşk varmış, fakat sonraları birbirinden nefret etmeye başla mışlar. Nihayet kendi nefislerine acıyarak öldüler.

Çünkü paraları yetmiyordu, işte size, paraya sahip olarak ona olan tiksintimi belirtmek istiyorum. Evet, ben ihtiyar Noakes'in servetine konmak için Frank Dorrance'la evleneceğim. Her türlü ihtiyaçtan kurtulacağım böylece. Beni istediğiniz kadar eleştirebilirsiniz.

Sedirden kalkıp pencereye yaklaştı. Uzaktan gök gürültüleri duyuldu. Brenda:

— Bir şey söylemiyorsunuz... Kötü bir şey yaptığıma mı inanıyorsunuz?

— Hayır, aptalca bir harekette bulunduğunuzu düşünüyorum.

— Niçin?

— Duygusal meseleleri dikkate almaksızın bir hukukçu gibi konuşacağım. Eğer annenizle babanız tarif ettiğiniz gibiyse, demek ki fazlasıyla paraya gereksinimleri varmış. Fakat paranın size bu kadar gerekli olmadığını biliyorsunuz.

— Yok canım.

— Evet, paranın hayattaki rolü sandığınız gibi değildir. Siz Frank Dorrance'la evlenmeye kendinizi ikna etmişsiniz. Ya da bu bir saplantı haline gelmiş sizde. Bir anlamda siz yakışıklı Jack'la evlenmiş olacaksınız.

— Olabilir!

— Öyleyse siz hiç sevmediğiniz bir yaşam tarzına şimdiden. Mahkûm ediyorsunuz kendinizi.

— Öyle sayılabilir.

— Niçin böyle davranıyorsunuz şu halde. Buna hakkınız yok.

Yerinden kalktı. Brenda pencerenin önünde ayakta duruyordu. Ona doğru yaklaşırken Nick'in niçin kendileriyle birlikte çay içmeye inmediğini, iki genci yalnız başlarına bıraktığını düşünüyordu. İhtiyar doktor Nick'in yanında Frank Dorrance çok değerliydi.

Hugh'un bu evlenmeye karşı durması onu çok sinirlendirebilirdi. **Acele** etmek

gerekiyordu. Brenda:

— Bütün işler düzene girdi, dedi.

— Biliyorum. Komşumuz Bayan Kitty Bancroft nedimeliğinizi yapacak düğünde. Nick, kırık ayağına rağmen dansetmeye çalışacak. Ben bile aile dostu olmam nedeniyle bu düğünde hazır bulunacağım.

— Size ne yapmam gerekiyor?

— Benimle evlenmeniz.

Hugh, bu sözlerden sonra biraz bekledi. Boynundaki ipek eşarbu boğazını sıkıyordu sanki. Devam **etti**:

— Sizi sevdiğimi biliyorsunuz. Brenda başını çevirmeden:

— Biliyorum, dedi.

— Eğer jüri kararını vermek üzere çekilmek iserse, celseyi başka güne bıraktırabiliriz. Fakat belki de çekilmeden okuyacaktır kararı.

— Hugh, teşekkür ederim... Fakat imkânı yok...

Hugh:

— İşte tam anlamıyla kesinlik, dedi, ama beni en çok üzecek olan şey Frank'a âşık olmanız olasılığı idi.

— Kuzum Hugh, saçmalamayın lütfen.

— Saçmalamak mı? Öyleyse benim teklifimi yapılmamış kabul edin.

Kız hep' arkası dönük duruyordu. Ama yüzünün kızarmış olduğu fark ediliyordu. Birdenbire yüzünü dönerek bağırdı:

— Siz akıl almayacak derecede küstahlık ediyorsunuz!

Kız heyecan içinde Hugh'a doğru yürüdü. Birbirlerinin kollarına atıldılar. Erkek onu kolları arasında sıktı. Dudakları birleşti. Fakat Hugh başını kaldırımca karşısında, kapının önünde Frank Dorrance'ın durup kendilerine baktığını gördü.

II

Frank, koltuğunun altına bir tenis raketi sıkıştırmış, toplarla dolu ağdan torbayı saat rakkası gibi sallıyordu.

— Bu cins raporlar insanın başını döndürüyor azizim Hugh, dedi ve arkasından kahkahayı bastı.

Ancak yirmi ikisinde görünüyordu. Cildi pırl pırl yanan bir çocuk gibiydi.

Hatlarının düzenli olması, belinin inceliği, bukle bukle saçlarının sarılığı ve gür-lüğü erkek görüntüsünü bozmuyordu. Ama giyinişin deki bilinçli yapmacıklık ve laubalilik onu erkeklerin gözünde soğuk etmeye yetiyordu.

Gülerek yürüdü ve kendini bir koltuğa bıraktı. Hugh sordu:

— Niçin gülüyorsunuz? Halimizi tuhaf mı buldunuz?

— Evet, öyle denebilir.

— Niçin?

Frank şertçe baktı:

— Önce bu işi yapanın siz oluşunuz Hugh! Brenda'ya karşı böyle bir harekette bulunmuşunuz... Kendi kendinizi görmeniz mümkün olsaydı da...

Tanık olduğu sahne delikanlıyı hiç de üzümüşe benzemiyordu. Aksine neşesi açılmış, konuşkanlığı gelmişti üzerine:

— Doğrusunu isterseniz, sizin gülünç olup olmamanız bana vız gelir. Fakat bu gibi hareketleri sık tekrarlamamanız. Birbirimize karşı kötü şeyler yapmak zorunda kalırız.

— Aydınlatmanıza teşekkür ederim.

— Bunun yeterli olduğunu mu düşünüyorsunuz?

— Doğal değil mi? İsterseniz Brenda'ya sorunuz. Ona aşkınızı söylediniz. Size cevabı ne oldu?

— Karşımda böyle tavırlar takınmayın lütfen. Kendini fena bir duruma sokmuş oldunuz, ben de bu halinizden yararlanacağım. Eğer engellemesem nişanlımla flört etmekte devama niyetlisiniz herhalde?

— Açık olmak en iyisi. Ben Brenda'dan...

— Sizinle evlenmesini istediniz, biliyorum...

— Bak sen, demek bizi dinlediniz.

— O kadar ayrıntıya gerek yok. Bilgi edinmek için mümkün olduğu kadar uğraştığımdan emin olabilirsiniz. Ne yaparsanız Brenda ile evlenemezsiniz.

— Niçinmiş o?

— Çünkü onun bana ait olmasını istiyorum. Brenda, Frank'ın koluna girdi:

— Ona teklifini kabul edemeyeceğimi söyledim. Hugh Rowland, fenalaştığını hissetti. Nerdeyse bayılacaktı.

— Anladım, diye kekeleydi, pekâlâ. Brenda gülümseyerek:

— Benden nefret etmeyiniz Hugh, dedi.

Kız, aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi davranmaya başlamıştı. Hugh:

— Durun bakalım, nedenini açıklamalısınız.

Frank:

— Tartışmanın yeri değil, dedi. Beni dinleyin azizim Hugh. Siz zaten bu kadarla bile yeter derecede gülünç oldunuz. Daha fazla ısrara gerek yok. Erkeklerin çoğu benim durumuma düşünce rakiplerinden nefret ederler. Fakat ben bu genel kurala uymayacağım. Bir şartla: Brenda'yı benden koparmak için çalışmayacaksınız.

— Nefret etmeyeceğinizden eminsiniz demek?

— Bütünöyle. Önce Brenda beni seviyor çünkü. Sevmese bile, işin içinde çıkar söz konusu, bu da ikincisi.

Brenda:

— Orası öyle, dedi.

— Evet, sevgili Brenda, umarım bizim kârlı işimizi bozup berbat etmek fırsatını kimseye vermezsiniz. Tekrarlıyorum Hugh, size karşı nefret besleyecek değilim. Buna karşılık siz de işi azıtmayacaksınız.

Hugh, Brenda'ya sordu:

— Siz ne dersiniz?

— Frank'ın son sözlerine katılıyorum.

Frank:

— Her şey yoluna girdi, diye konuştu, artık durumu böylece tespit ettikten sonra, fırtına başlamadan tenis oynamaya gidebiliriz... Bakınız az kalsın unutuyordum: Kitty, Kitty... haydi gelin artık.

Brenda, çevik bir hareketle yerinden fırladı.

— Demek böyle...

Hugh, şu anda Kitty'nin orada bulunmasına memnun oldu. Çünkü onu iyi bir insan olarak tanırdı. Kitty, otuz yaşlarında dul kalmıştı. Çok canlı ve hareketli bir kızdı. iri yarı olmasına rağmen bu hali güzelliğini bozmuyordu. Güzel vücutlu ve insanı saran bir güzellikteydi, içeri giren Kitty, durumu yatıştırmak için şakrak bir şekilde söze başladı:

— Hello çocuklar. Frank yahu, kitabı almadan gitmişsiniz. Hâlbuki unutmayasmız diye holdeki masanın üzerine koymuştum. Merhaba Brenda. Siz nasılsınız Hugh? Tenis için ne hava değil mi? Kendinizde düşmanla boy ölçüşmek kuvvetini buluyor musunuz Hugh?

Frank neşelendi. Hugh, iskemle üzerinden raketi aldı. Rakibine dönerek:

—Siz her arzuladığınız şeyi sonunda yapar mısınız?

Frank gülümseyerek:

— Genellikle evet, dedi.

— Bunda nasıl başarılı olduğunuzu sorabilir miyim? ?

— Sevimli oluşumun rolü büyüktür bunda azizim Hugh! Niçin saklayayım ki sevimlilik bana Allah vergisidir. Çocukluğumda sevimliliğim para etmezse, yere

yatıp tepiniyordum. Şimdi artık büyüdüm ve bu tekniği ilerlettim. Ancak prensip eskisinin aynıdır.

— Anlaşıyor... Fakat sizi iyice pataklayan biri çıkmadı mı?

— Çıktı elbet... Fakat işe yaramadı. Zira ısrarım artıyordu. Beni öldürmeleri mümkün olmadığı için istediğimi yapıyorlardı sonunda. Bu iyi bir sistem değil mi?

— Mide bulandırıcı bir sistem.

— Bu derece faziletli olmanızın nedeni nedir? Siz hayattaki beceriksizliğinizi itiraf etseniz daha iyi olur. Zorluklarla pençeleşmekten zevk alırım ben. Zor durum devam ettikçe güçlenirim. Peki ama Nick nerede? Çay içmek için neden gelmedi?

Brenda cevap verdi:

— Aşağıya inmedi. Bir polis memuru geldi, bir konuyu tartışıyorlar.

Bu haber Frank'ı bozmuştu:

— Polis mi? Acaba, Nick'in geçirdiği kaza için mi gelmiş?

— Sanmam.

— Niçin?

— Çünkü Maria misafirin kartvizitini almış. C.LD. müfettişlerindenmiş.

Kitty, gözlerini iyice açarak:

— Demeyin? Önemli bir durum bu. Acaba Scotland Yard'dan mı geliyor? Bu kurum gerçekte yok da romanlarda var sanısına kapılıyorum. Demek şimdi önemli bir dedektifle aynı çatı altındayız? Sahi burada mıymış?

— Gördüğüm neyse onu söyledim. Kitty sordu.

— Peki ne arıyormuş burada, kimin peşindeymiş? Frank, söze karıştı:

— Saçma... Bu evin içinde onu ilgilendirecek biri bulunamaz. Bence müfettiş buraya, bir vergi işi ya da buna benzer bir şey için gelmiştir. Nick bu işlerde ustadır. Şimdi ben güzel bir tenis oynamak istiyorum.

Yağmur boşanmadan önce geliyor musunuz, ondan haber verin.

Brenda coşkunlukla:

— Ah, yağmur yağsın istiyorum.

Bahçeye çıkan Brenda'nın yanında Hugh vardı. Arkadan da Frankla Kitty yürüyorlardı.

— Bana çok kızdınız değil mi? diye sordu Brenda.

Hugh, kızın yeniden eski konulara dönmesi üzerine:

— Aman Yarabbi, bu iş bitmemiş miydi?

— Fakat beni buraya kadar izleyen, arkamdan koşan siz değil misiniz?

— Bilmiyorum. Ama artık bir adım bile ilerlemeyeceğim, anlıyor musunuz? ?

Brenda:

— Bir kez daha mı küçük düşmemi istiyorsunuz?

Hayır, artık nasıl bir hareket çizgisi izleyeceğimi biliyorum. Bugün hepimizin de nasıl bir şeytanın komutası altına girdiğimizi bilemiyorum. Cınnet rüzgârları esiyor, sanki bir cinayet kokusu var çevrede. Evet, evet hiç şaşmam böyle bir şey olursa.

— Ben de öyle.

— Siz de mi?

Genç hukukçu şaka olsun diye söylemişti bunu. Kız ciddileşmişti:

— Elbette... Ama siz anlamıyorsunuz. Sorun başka... Benim Frankla evlenmem için yeterli ve esaslı nedenler var Hugh. Bundan herkes memnun olacak.

Bunları, özellikle de üçüncü bir kişinin yanında anlatamazdım. Ama şimdi öğrenmenizi istiyorum.

Kortun hemen yanından neşeli bir ses duyuldu:

— Geldik işte!

Frank, raketini havaya attıktan sonra devam etti:

— Brenda ile ben, Kitty ile de siz. Güneyde biz olacağız, buna karşılık siz ilk servisi atabilirsiniz.

Hugh ceketini çıkarırken büyük bir heyecan dalgasının kendini sardığını hissetti.

Frank fileyi açtı, toplan ortaya çıkardı.

Oyun başladığında Hugh, kazanmasının şart olduğunu düşündü. Ama Frank çok güzel oynuyordu.

Tenis oyunu devam ederken Doktor Nick de, çalışma odasında tanınmış polis müfettişi Hadley ile konuşuyordu.

Gerçek adıyla Nicholas Young'ın, yani Nick'in odası birinci kattaydı. Alçak tavanlı, geniş, iki penceresi bahçeye, öbür ikisi de garaja giden ağaçlıklı yola bakan bir odaydı. 10 ağustos cumartesi günüydü. Saat ise beş elliyi gösteriyordu.

Hadley, ev sahibinin ikram ettiği kaliteli bir puroyu içiyordu

— Açık konuşayım doktor...

— Bu girişinizden bana hoş olmayan şeyler söyleyeceğiniz anlaşılıyor.

— Size, Sir Herbert'in gönderdiği haberi bildirdim. Buna kendim de bir şeyler ekleyeceğim. Aziz dostunuz Frank Dorrance'ın çok berbat bir herif olduğunu söylesem inanır mısınız?

— Kesinmiş gibi söylüyorsunuz.

— Evet, öyle! Fakat bu sizin üzerinizde hiçbir etki yapmamış gibi görünüyor.

Nick sinirlenmeye başlamıştı:

— Ne yapabilirim? Çağırıp azarlayayım mı? Sonuç olarak Frank'ın mahkemeye düşecek bir harekette bulunduğunu sanmıyorum.

Nick'in tutumu hiç de iyi değildi. Gözlerinden birini örten gözlüğü yüzüne kötü bir anlatım veriyordu. Bir hafta önce arabasını bir ağaca çarpıp yamyassı etmişti. Sağ kolu ve sol bacağı kırılmıştı. Sargılar içinde tekerlekli koltuğunda bir mumya gibi oturuyordu. Oyun oynamamak onun için ölüm gibiydi. Yaşına bakmadan hep gençlik gösterilerinde bulunan bu yaşlı salon adamı için bunlar kahredici bir durumdu. Zekâsı ve vücudu şaşılacak derecede İşlek birisiydi. İngiltere'de, psikanalizin henüz bilinmediği bir dönemde, bu konuyu kendine uğraş alanı seçen Doktor Nicholas Young, küçük bir servet sahibi olmuştu. Kazadan sonra yazı yazamadığı için zekâsı paslanmasın diye bulmacalar çözmekle zaman geçiriyordu.

Misafirine dedi ki:

— Sakın yanlış anlamayın. Verdiğiniz haberden dolayı memnunum.

Polis memuru:

— Sizin memnuniyetiniz beni ilgilendirmiyor. Söylemem gereken şeyi söyledim. Zamanınızı aldığım için özür dilerim.

— Pardon, sözümü bitirmedim. Biraz ayrıntılarını açıklar mısınız? Demek Frank'ı iyi olmayan kimselerle görmüşler. Sir Herbert Armstrong da bana haber gönderiyor. İhtiyatlı davranmak ve önlem almak için beni uyarıyor... Teşekkür ederim, ama Frank'ın kendisini lekeleyecek davranışlarda bulunmasını aklım almıyor.

— Acaba neler yaptığı konusunda size bilgi veriyor mu?

— Laf aramızda, dostum, ne yaptığı bana vız gelir. Yeter ki işi açığa döküp rezalet çıkarmasın. Size şu kadarını söyleyeyim: Bu oğlan bitirimidir.

— Bundan hiç kuşum yok.

Nick:

— Bitirimliğine bitirimidir, diye birkaç kez tekrarlardı, hem karakter, hem de cesaret sahibidir. Bir ay sonra da Bob White'ın kızıyla evlenecek. İngiltere'de benzeri olmayan bir kız. İkisi birlikte elli bin sterlinlik iyi bir mirasa konacaklar. Nick, bir süre durduktan sonra devam etti:

— Evet, elli bin sterlin... Bir sene içinde erkek bir çocukları olunca adı Nicholas Young Dorrance olacak. Büyüdüğünde iyi okullarda okuyacak. Ordu ya da donanmadan birine ayrılması gerek. Frank'ı Noakes büyüttü, ancak bazı noktalarda kendisi eleştirilebilir. Fakat küçük Nicholas Young'ın terbiyesi konusunda hiç bir söz söylenemeyecek.

— Bu gelecek çocuğun size ve babasına şeref getireceğinden kuşum yok. Ha

unuttum, sizin Frank Dorrance ile bir yakınlığınız var mı?

— Frank'la mı? Akraba falan değiliz.

— Fakat bu delikanlının hep size benzediğini söyleyip duruyorsunuz?

— Evet, bu çocuk birçok konularda bana benziyor. Hikâye epey gerilere gidiyor. Kolejde üç arkadaşlık. Bob White, Jerry Noakes ve ben... İkimizde yalnız Bob'un çocuğu oldu. Hayatta başarılı olamayan da yalnız odur. Benim de âşık olduğum bir kızla evlenmişti. Brenda adında bir kızları oldu. Herkes onu okşuyor, şımartıyordu. Bob garip bir adamdı. Herkes gırtlığına kadar altın içinde sanırdı, ama bir şeyi yoktu. Diğer ikimizse servetten yana oldukça şanslıydık.

Noakes, uzak teyze torunlarından Frank'ı manevi evlât edindi. Bu oğlanı adam edebilmek için çok uğraştı. Ben de yardımcı oldum. Bob White intihar edince karısı ve kızı perişan duruma düşmüşler. Onları arayıp buldum. Kadının ömrü uzun sürmedi. Onun ölümünden sonra kızını yanıma aldım. Ne yazık ki karakterine bir şekil vermek için oldukça geç kalmıştım. Yatılı bir okula verdim, ama yaşça arkadaşlarından büyük olduğu için pek rahat edemedi. Sonra yanına aldım. Bu süre içinde Noakes'le ben planlar yaptık. Rahmetli arkadaşımızın kızına manen bağlanmıştık. Onu mutlaka yeğeni Frank'la evlendirmeyi düşünüyordu. Noakes, geçen kasım ayı gripten öldü. Va siyetnamesinde, eğer evlenecek olurlarsa Frank'la Brenda'nın kendine varis olacakları kaydı ortaya çıktı. Ayrıca ilk çocuğun kendi ismini taşıyacağını da belirtiyordu. Ancak buna itiraz ettim.

Müfettiş:

— Çok ilginç, dedi, izin verirseniz bir soru soracağım.

— Soru mu? Ne sorusu?

— İki nişanlının bu vasiyet hakkında ne düşündükleri sorusu. Anlaşıyorlar mı?

— Elbette, birbirlerine bayılıyorlar. Sorumuzla neyi kastettiniz?

— Bir şey kastettiğim yok. Yalnızca bilgi sahibi olmak istiyorum.

Doktor ısrar etti:

— Hayır, garip bir tavır takınmıştınız. Bir konuya girmek istiyorsunuz. Yoksa bildiğiniz bir şey mi var? Ha, hukukçu Hugh Rowland meselesi! Oğlanın Brenda'da gözü varsa şaşmam doğrusu. O hesaba bile katılmaz. Eğer bir münasebetsizliğe kalkışırsa...

— Sinirlenmeyin doktor... Hugh Rowland mı dediniz? Avukat Rowland'ın oğlu mu?

— Evet... Bildiğiniz bir şey mi var?

Hadley:

— Yok efendim, dedi, aslında bu konu beni ilgilendirmez... Yalnız bu çocukla meslekî alanda takışırsanız ayağınızı denk alın! Çünkü o yetenekli...

— Kimmiş o yetenekli?.. Küçük Rowland mı? Güldürmeyin beni. Yetenekliymiş! Hâlbuki bizim Frank'la karşılaştırılırsa aptalın tekidir. Geçen akşam cürümler üzerine tartışıyorlardı. Hugh gülünç duruma düştü. Brenda'yla Frank elbet evlenecekler. Kismetleri olan bu parayı çocuklar kaçırmayacaklar elbette.

— Ben de öyle sanırım. Fakat Frank Dorrance evlenmeden önce ölürse?

Nick, gülmeye başladı:

— Bu ihtimal geçerli değildir. Çünkü Frank'ın sağlığı yerindedir. Gene de varislerden biri ölecek olursa miras ötekine kalacak. Frank değil ölmek, hastalanmaz bile.

— İnsan hiçbir şeyden emin olmamalı.

Nick sabırsızlanmıştı.

— Rica ederim söyleyeceklerinizi açıkça söyleyin. Deminden beri bir şeyler saklıyorsunuz.

— Söyleyeceğim şudur: Madge Sturgess adında bir kadından söz edildiğini hiç

duydunuz mu?

Nick, ferah bir nefes aldı:

— Aman Rabbim! Dilinizin altındaki bu muydu?. Bense Frank'ın bekçiyi öldürdükten sonra İngiltere Bankasını soyduğuna dair bir haber vereceğinizi sanmıştım. Demek o kadından söz etmek istiyorsunuz? Bizim oğlanın bu kadınla adı çıkmış. Peki ne suç işlemiş. Onun sözünü mü tutmamış? Ondan çocuğu mu olmuş?

— Hayır, sorun o değil.

— Ya ne?

— Siz bana küçük bir hikâye anlattınız. Ben de size bir hikâye anlatacağım. Bundan iki ay önce Frank Dorrance adındaki bir genç müzikholde Madge Sturgess ile tanışıyor. O sıralarda bu kadın bir tuvalet satıcısının yanında memur imiş. Sanırım en uygun deyim budur. Sizin Dorrance ile birkaç kez dolaşmaya çıkmışlar. Kadın kendini güzel göstermek için mağazanın elbiselerinden bazılarını alıp giymiş. Ertesi sabah da yerine koymuş. Sonra bu küçük olayın farkına varmışlar. Frank beyaz bir elbiseye kırmızı şarap dökmüş çünkü. Elbise onbeş sterlin değerindeymiş. Leke çıkarılamadığı için kızın hatasını itiraf etmesi gerekmiş. Mağazada büyük bir rezalet olmuş. Fakat patronlar gene insafli davranmışlar. Parayı ödemesi karşılığında kızı işinden çıkarmamağa karar vermişler. Haftada iki sterlini ancak kazanan bir kızcağızın onbeş İngiliz sterlini ödemesi ne demektir? Madge Sturgess de galiba West End yanlarında bir dairesi olan sizin Bay Frank'a başvurmuş, delikanlı bu işe üzüldüğünü, fakat sorumluluğun kendine ait olmadığını söylemiş. Elbiseyi giyen insanın daha dikkatli olması gerektiğini söylemiş. Hatta, böyle bir bahane uydurup kızın kendisinden yeni elbise parası koparmak istediğini eklemiş.

Nick, koltuğunda sabırsızlandığını belli ediyordu. Söylediği söze pek inanmaksızın:

— Yok, Frank karakter sahibidir, dedi, aslında o kız bana başvursaydı daha iyi ederdi.

— İsterseniz yaptığı işe karakter deyiniz, sonuç şu olmuş ki, Sturgess adındaki bu kız kendisine başka iş arayacak yerde dün akşam zehirlenerek intihar etmiş.

Nick:

— Vay, deyip ıslık çaldı, eğer iyi anladıysam demek bir şeyler olacak ve Frank'ın adı da bu işlere karışacak.

— Hayır. Kız intiharı başaramamış. Oturduğu pansiyonun sahibesi zamanında yetişip doktor getirmiş. Ben de bu sayede bir şeyler öğrendim.

Hadley, ayağa kalkarak sönmüş sigarasını tablaya **bıraktı, elinin tersiyle** dizlerindeki külleri silkip melon şapkasını aldı.

— Size bildirmek istediğim bunlardı doktor, dedi, soruşturma açılmayacak. Önceden de bana söylediğiniz gibi Frank mahkemeye düşecek bir suç işlememiştir. Bunu yapmayacak derecede ustadır. Ancak laf aramızda, bu olay hakkında fikrinizi öğrenebilir miyim?

Nick yeniden heyecanlandı. Sağlam kolunu salladı. Sözü yeniden Hadley aldı:

— Korumanız altındaki delikanlı çok korkarım ki, büyük tehlike altındadır. Günün birinde birinin onu haklaması pek mümkün. Öyle bir darbe yiyecektir ki, en az bir ay yataktan çıkamayacaktır. Nick:

— Olay üzücü, dedi, fazlasıyla üzüldüğümü size söyleyebilirim. Bu genç kızın adresini bana verirseniz kendisine küçük bir çek göndermeye çalışırım. Sonra bakalım bir yere yerleştirebilir miyiz? Fakat her şey göz önünde tutulursa Frank'ın pek suçlu olmadığı anlaşılır. Belki de her şey tertipti.

Hadley, ev sahibini merakla gözden geçirdi:

— Demek, bütün bu hikâyelerden sonra siz delikanlıyı çağırıp bir haşlamak niyetinde bile değilsiniz.

Benim azarlamamı bile istemezsiniz her halde.

Nick, kıs kıs gülererek:

— Böyle bir şey yapamazsınız. Bizim oğlan insanı derhal künedenden atar.

— Yok canım?

Nick, ikna edici bir tavır takınarak :

— Bana güveniniz, dedi, genç kızın zararını karşılamak için elimden geleni yaparım. Bana başvurmaması iyi olmamış... Hemen mi gidiyorsunuz?

Orada duran bir çingırağı alarak hızla salladı.

— Maria, Maria, Allah belâsını versin bu kadının... Güle güle Bay Hadley. Hadley şapkasına bakarak:

— Evet, dedi, yalnız verdiğim haberi dikkate alma. Kızın bir dostu vardır.

— Dostu mu?

— Evet, kızcağz onbeş sterlini kendisinden isteyememiş. Çünkü başka bir erkekle gezmeye gittiğini itiraf edememiş. Oğlan bu sabaha kadar durumdan haberli değilmiş. Gazetelerden öğrenmiş haberi. Acaba Frank da gazetelerdekini okudu mu?

Nick haykırdı:

— Okumuşsa ne çıkar? Sizin üstünüze vazife değil. Kimmiş kızın âşığı?

— Müzikholdeki cambazlardan biri. Adı Chandler. Olayı duyar duymaz polislere başvurmuş, her şeyi kendisine anlatmışlar. Karakoldakilerin söylediklerine göre, öyle çileden çıkmış ki rakibi her kimse kendisiyle تنها bir yerde karşılaşmamalıymış. Kulağınızı büküyorum. Eğer bir durum olursa bize telefon edin. Allahısmarladık, hoşça kaim.

Nick'in verdiği cevap, gökyüzünün gürlemesinden anlaşılmadı.

Hadley arabasına binmek üzereydi ki, yazı masasının üzerindeki küçük saat altıyı çeyrek geceyi gösteriyordu. Fırtına büyük bir hızla bastırverdi. Yağmur sağanağı boşanırken Doktor Nick bütünüyle hareketsiz kaldı. Odasına karanlık basmıştı. Artık saatin sesi bile dikkati çekmiyordu. Fakat vantilatörün uğultusu gök gürültüsüne eşlik ediyor. Bir yandan da yağmurun sesi ortalığı kaplıyor. Nick düşünüyordu. Bir süre sonra başı dönmeye başladı, uzandı.

IV

Karanlık iyice bastırmış, tenis oyunu artık izlenemez hale gelmişti. Oyuncular topun gidip gelişini fark edemiyorlardı.

Dördüncü oyundan sonra yer değiştirildi. Hugh'la Kitty güney tarafında yer aldılar. Bir rüzgâr tenis kortunu süpürüverdi. Ağaçları koparırcasına büktü.

Kitty'nin güneşliğini alnından alıp götürdü. Bunu izleyen şimşekle birlikte gök gürültüsü duyuldu. Brenda :

— Bitirelim şu oyunu çok rica ederim, diye haykırdı.

— Bitirmeyelim canım, niçin bitirmeliymişiz, diye cevap verdi Frank.

— Çok rica ederim Frank, hoşlanmıyorum. Yıldırımından da korkuyorum.

Kitty :

— Zaten zorunluyuz, dedi.

— Niçinmiş? Gök gürültüsünün size bir zararı olmaz.

Oyun gök gürültüleri içinde ve bütünüyle karanlık içinde devam etti. Frank, galip bir şekilde :

— Aut, diye haykırdı, , fakat çok rica ederim bana bu oyunu bir daha oynamayın Hugh Rowland.

— Hangi oyunu?

— Topu on adımdan tam suratıma attınız.

— Suratınızı görmüyorum da onun için, bağışlayın.

— İsteyerek yapmamışsmdır elbet... Haydi Brenda devam. Hugh'un kızacağından emindim. İki puan daha tamamdır.

Hugh'un kendinde olmadığı kesindi. Nefsine hükmetmeye çalışıyor, başaramıyordu. Fileye yaklaşarak :

— Bugün kaç kez ağzınızı açtıysanız hep haklı çıktınız, dedi, bundan yarım saat önce bir gözünüzü çıkarsam nasıl olur diye düşünüyordum. O zaman bu nu yapabilseydim büyük mutluluk duyardım. Gerçeği söylüyorum, sizi öldürmek benim için en büyük zevk olurdu.

Bu sözler karşısındakini heyecanlandırmadı:

— Söyledikleriniz o kadar kolay değil azizim

Hugh! Benim boyum sizinkinden on santim fazla, ağırlığım da. Hem sonra sizden korkmuyorum. Sersemlikten de hiç hoşlanmam.

Frank'ın bu ruh durumu karşısında Hugh'da da ani bir değişme oldu. Genç hukukçu nefretinde devam ediyordu ama onu takdir etmekten de kendini alamıyordu. Siniri büyük bir acıya dönüştü. Anladı ki Frank' ta en fazla nefret ettiği şey, onun gençliği, kendine güveni, müthiş serinkanlılığı idi.

Frank devamla:

— Sizinle düello etmeyi kabul etmezdim doğrusu.

Bunun için de haklı nedenlerim var. Darbelerinize karşılık vermeyecek bir adamla siz de çarpışmazsınız elbette. Aksine yakışık olmazdı.

Tenis kortunun öte yanından Brenda'nın sesi duyuldu :

— Böyle bir durumda Hugh elbette düello etmez.

Fakat siz bu kafada gider de böyle kaygıları olmayan bir adamla karşılaşırsanız gününüzü o zaman görürsünüz Frank.

Frank sakince cevap verdi:

— Ondan da şu ya da bu şekilde yakamı sıyrmanın kolayını bulurdum azizim Hugh, diye tatlı bir şekilde devam etti. Siz bugün ikinci olarak kendinizi gülünç duruma sokuyorsunuz. Bu derece yetenekli halinizle böyle durumlara nasıl düştüğünüze hayret ediyorum. Evet, Brenda'nın iddiasına bakarak siz isti datlı imişsiniz. Kendi hesabıma geçen akşamki tartışmamız üzerine size iyi not vermedim. Haydi çene çalmayalım da yağmurdan önce şu seti bitirelim.

Tam bu sırada fırtına kopmasaydı Hugh patlayacaktı. Frank nişanlısını çekerek:

— Rowland, toplan toplayın, diye bağırdı, hemen hepsi sizin tarafınızda.

Hugh, topları toplayıp pavyona giden arkadaşlarına yetiştiği zaman sırlıklam olmuştu. Brenda bir türlü açılmayan kapıyı zorlarken öbürleri saçağın altında bekliyorlardı. Genç kız:

— Bana yardım etsenize, diye bağırdı, bu kapının kilitli olduğunu sanmam. Kapı açıldığında içeri girdiler. Kitty çevreyi gözden geçirdikten sonra hayret dolu bir sesle:

— Kuzum Frank, dedi, buraya öğleden sonra biri mi geldi dersiniz? Ben öyle bir durum görüyorum.

— Buraya mı? Ne münasebet.

— Gerçekten garip. Fakat Brenda'nın oturduğu sıraya bakınız. Biri buraya bir gazete bırakmış. Kibritiniz var mı?

Frank bir kibrit yaktı. Sallanan ışıkla Daily Floodlight gazetesinin o günkü sayısını gördüler. Kitty:

— Üççeyrek önce bu gazete burada yoktu, dedi, olmadığını Frank da onaylayacak. Yoksa bu çevrede serserilerle hırsızlar mı dolaşıyor?

Hugh, Brenda'nın yüzündeki değişikliği sezinledi.

— Sanmam, dedi Brenda, hem bu pavyonda çalacak bir şey yoktur. Eski tenis ayakkabıları, bir de surdaki bavul.

Frank sözü edilen bavula ayağıyla vurdu, içinden şangırtılar duyuldu. Kitty haykırdı:

— Brenda, utanmıyorsun vallahi. Bu güzel piknik takımları burada bırakılır mı? Termosu da vardır.

Geçen senenin pikniğinden beri burada bırakmışsın, eve niye götürmedin şunu? Brenda haykırdı.

— Götüreceğim ayol. Hem de bugün. Zaten Mana da bu çanta yüzünden başımın etini yiyor.

Kitty sesinin perdesini değiştirdi:

— Hoşuna gitmeyen sözler söylediysem affet. Ancak şu gazete yok mu?..

Bir kibrit daha çakıp şuna yakından bakalım.

«Güzel bir satıcı kız apartmanda zehirlendi» Kitty bir hayret nidası fırlattı:

— Peki ama bu kız gerçekten güzel. Adı da Madge Sturgess. Nasıl buldun şunu Frank?

Frank fotoğrafa şöyle bir baktı:

— Fena değil. Anlaşılan ölmemiş. İntihar suç sayıldığı için polisten çekeceği var. Pirincin taşını ayıkласın.

Frank'ın sesinde güçlkle önlenmiş bir zafer anlatımı vardı. Brenda'nın yanma oturdu. Hugh'la Kitty öbür sıraya oturdular.

Kitty sordu:

— Kuzum, intiharın suç olduğunu nereden biliyorsun?

— Hukuk kitabına baktım.

— Niçin?

— Çünkü bu gibi konular beni ilgilendirir. Cinayetler ve intiharlar heyecan uyandırır. Özellikle cinayetler. Şimdi çözeniz için ortaya bir problem koyacağım : Bir cinayet işlemek istediğinizi varsayalım. Nasıl hareket edersiniz? Dalga geçmek yok ama... Ben matematik olarak tertiplenmiş kusursuz bir cinayete inanmıyorum. Bir gün bu konuyu konuşurken Nick coştı, ideal sayılabilecek bir suçun mekanikliğini uzun uzun anlattı. Kendisini yenmenin imkânsızlığını ispat da etti. Fakat o kadar muğlâk bir cinayetti ki, katil anlatılanların yansıını bile aklında tutamaz. Teorisini anlattıktan sonra fikrimi sordu. Fikrini beğenmediğim için kızdı. Artistik hayal gücüm yokmuş... Olmayacak teorileri bir yana bırakıp, tatbiki mümkün olanları tahlile uğraşalım: Birinden yakayı sıyırmak istiyorsunuz. Onu yok edeceksiniz. Söz sizin Hugh Rowland, nasıl yaparsınız? Hugh sordu:

— Bu konuda gerçekten fikrimi mi almak istiyorsunuz, yoksa bu da oyunlarınızdan biri mi?

Frank keyifle cevap verdi:

— Pekâlâ bilirsiniz ki aziz dostum, aslında benim zihnim ciddi olarak böylesi konulara bağlanmaz.

Vakit geçirmek için böyle bir konu ortaya attım.

Kitty:

— Oyunumuz fena bir oyun değil galiba, dedi, ben karbonik gaza başvururdum. Arabası olan için bundan daha iyisi olamaz. Öldürmek istediğin kişiyi sarhoş edersin ve motoru işleterek garaja kapatırsın.

Frank sordu:

— Kuzum Kitty, kocanız Bay Bancroft nasıl öldü? Bu konu hakkında yeterli bilgi alamadık. Sizin hakkınızda bildiklerimiz de pek az. Komşu geldiğinizi, güzel köpeklerin sahibi olduğunuzu, mali yönden de epey varlıklı olduğunuzu öğrendik. Fakat bütün bunlar yeterli değil. Kocanızdan da hiç söz etmediniz?

Kitty cevap verdi:

— Kocam tam size tarif ettiğim şekilde öldü. Hatta ben onu öldürmekle suçlandım. Ancak yeterli delil bulamadılar. Demin Nick'in yanma bir dedektifin gittiğini öğrenince oldukça korktum. Yeni bir şey mi çıktı acaba diye düşündüm. Bu sözler herkesi sarsmıştı. Fakat Frank'ı daha çok ilgilendirdi. Kitty birden neşeli bir kahkaha patlattı :

— Ne kadar çocuksunuz, söylediklerime inandınız.

Frank sığradı:

— Ne? Anlattıklarınız doğru değil miydi?

— Elbette değil. Kocam itibarlı bir Kanadalıydı.

Yaşı benimkinin iki katıydı. Gripten öldü. Ondandır sık söz etmeyişi iyi olduğu kadar da basit bir insan oluşundandır.

— Evet, olur şey değil. Aslında ben de pek inanmamıştım.

Kitty gülerek:

— Benim geçmişim hakkında meraka düşmenizin cezasını verdim. Eğer cinayete yetenekli görüyorsanız beni, ayağınızı denk alıp evime kadar sık sık

gelmeyin. Gerçi ben de eve yalnız dönmem ya.... Nedenini biliyorsunuz. Benim korkulacak bir halim var mı?

— Elbette yok... Fakat böyle hikâyeleri şaka konusu yapma. Zevksiz bir şey.

— Sizi üzen bir sorun yok değil mi Frank?

— Çok saçma bir soru.

Kitty:

— Hayır, hiç de saçma değil, dedi. Buraya gelip cinayet konusunu açtığınızdan beri endişeli bir hal aldınız. Ne gibi bir olağanüstülük var?

— Kitty saçmalıyorsun!

— Eh, siz gene ihtiyatlı olun. Brenda sen de hiç ağzını açmıyorsun? Herkesin zihnini bir şey kurcalıyor. Neymiş acaba?

Brenda cevap verdi:

— Plânlarım hazır, mükemmel bir yol buldum.

V Küçük pavyonun havası nefes alınmayacak kadar ağırlaşmıştı. Üstelik dam da akıyordu. Frank:

— Vay vay, pek ilginç, dedi.

Genç kız omuz silkti:

— Bu işte benim hünerim yok. Geçen akşam bize Nick çıtlattı. İpucunu ondan aldım.

— Nick mi, haberim yok.

Brenda:

— Elbette, dedi, çünkü sen burada bizim gibi oturmuyorsun. Zatiâlinizin şehirde özel apartmanı var. Özel bir de hayatınız var, sayın nişanlım. Burada sizin bilmediğiniz pek çok olay oluyor.

— Nick size ne dedi Brenda?

— Hiç yanlış yapmadan, hiçbir ipucu bırakmadan cinayet işlemenin ne kadar kolay olabileceğini ispat etti. Tedbirin gayet basit olduğunu da söyledi.

Hatırlıyorsun değil mi Kitty?

— Evet.

Frank itiraz etti:

— Siz oyunbozanlık ediyorsunuz. Kendi buluşunuz olan bir zekâ oyununu bize anlatmanız gerekir.

Metot neymiş, onu öğrensek?

Kitty güldü:

— Fakat biz bu sırrı yaymak istemiyoruz. Hem efendim, ben bu hikâyeden bıktım. Son zamanlarda tiyatroya gittiniz mi?

Frank, yüzünü buruşturdu:

— Aman bu kadınlar. Siz de söyleyin Hugh Rowland. Bir konuşmaya başlarız, bayanların hoşuna gitmek için elimizden geleni yaparız, derken konuyu fecileştirirler, sonra da bırakırlar. Siz de aynı fikirde misiniz Bay Rowland?

— Hayır. Ben başka konular üzerinde konuşmayı tercih ederim. Suçları çözmek iyi bir uğraş olabilir. Fakat insan Doktor Nick'in yerinde olursa, zihin yormak için bulmaca çözer gibi kâğıt üzerinde oyalanır. Ancak insanları öldürmek üzere en pratik önerileri şundan bundan toplamak. Yok efendim!

— Niçinmiş?

— Çünkü siz, üzerinde şiddet kullanarak öldü

rülmüş bir insanla hiç karşı karşıya gelmemişsiniz. Ben öylelerini çok gördüm. Cesedin gözlerinde sabit bakışlar olur. Ağızları korkuyla açılmıştır. Bütün bunlar insanın rüyalarına girer. Bunu eğlence konusu yapmayın.

Kitty :

— Öff, insan burada boğuluyor. Şu kapıyı açsaydın Hugh. Hugh kapıyı araladı. Bir süre yağmuru seyrettiler. Saat yedide çevreyi inanılmaz bir sessizlik kaplamıştı.

İlk konuşan Frank oldu:

— Bitti, dedi, ama yağmurun yağması iyi oldu. Ama tenis kortuna bakın, ne hale gelmiş. Şimdi canım banyoya girmek, martini içmek, sonra da yemek yemek istedi. Yemeği bizimle yemeyeceğinize çok üzüldüm Bay Rowland Çünkü hizmetçilerin hepsi de gitti bugün. Brenda ile Maria yapacaklar... Aman Brenda acele et, çünkü mandalar kadar acıktım.

Brenda:

— Yemeği çabuk hazırlarız merak etme, dedi.

Kitty ayağa kalktı. Akşam yemeğini erken yemek istediğini, çünkü hizmetçisinin böyle istediğini söyledi. Frank'a kendisini evine kadar uğurlayacağını söylediğini hatırlattı. Frank tereddüt etti. Kitty ısrarla:

— Sigara tabakanızla, kitabınızı bizde unutmuşunuz. Onları alırsınız hem.

— Pekâlâ. Çabuk dönerim. Ben yokken uslu oturun Brenda. Allahaismarladık Rowland. Gerçi yeniden görüşmememiz de muhtemel.

Hugh şaşkın şaşkın kalakaldı .

— Görüşmememiz muhtemel mi?

— Bugünkü olaydan sonra elbette... Neden sormanız bile fazla. Bunları Nick'e de anlatacağım. O zaman bu eve girip çıkmanız mümkün olmayacaktır.

— Anladım.

Frank alay etti:

— Ya, işte görüyorsunuz ya. Sonra size bir şey daha söyleyeceğim,, Brenda'nın sizinle ilgilendiğini sanmayınız. Annesi çok serbest bir kadınmış, o da bu serbestliğin bir uzantısı olarak size hoşgörülü davranmıştır.

Hugh, bu sözleri hafiften almaya çalışıyordu. Gülümsedi :

— Haydi uğurlar olsun. Çok geçmeden insanlara zarar veremez hale gelirsiniz evlâdım.

Frankla Kitty yürüdüler. Brenda Hugh'a sordu :

— Demin ne demek istiyordunuz bakalım?

— Açık değil mi? Size duyduğum aşk beni küstahlaştırdı.

— Arabanız nerede?

— İlerde, ötede, ya da başka yerde. Çevrede o kadar çok çit var ki, insan yönünü şaşırıyor.

— Sizden bir yardım isteyeceğim Hugh. Hemen şimdi buradan gidin. Sonra yine gelebilirsiniz...

Bir an tereddüt geçirdi:

— Ben Frank'a da, Nick'e de bu evliliğin olmayacağını söyleyeceğim.

— Sahi mi? Peki ikimizin evliliği olacak mı?

— Fikriniz değişmediyse evet.

— Fikrim değişmediyse mi? Aman Allah'ım... Bu soru da sorulur mu? Size sahip olmayı o kadar isteyen bana... İsterseniz birlikte konuşalım onlarla.

— Hayır, olmaz! Ben eve gideyim, siz de hemen gideceğinize dair söz verin bana. Yemek bitinceye kadar düşüneceğim, ondan sonra açacağım.

Arabaya yaklaştılar. Brenda:

— Bu konu o kadar basit değil. Frank beni kendine özgü bir biçimde seviyor.

Nick de bana bir vazoymuşum gibi davranıyor. Benim üzerime planlar kuruluyor. Haydi şimdi gidin. Ama sonra yeniden gelin. Çünkü size çok ihtiyacım olacak. Nick sert davranırsa beni kaçırmamız bile gerekebilir.

— Peki kaçta geleyim?

— Dokuz buçukta.

— Peki... Kendinizden eminsiniz değil mi? Sonra pişman olmayacaksınız?

— Eminim. Kanıtı da şu yolun ortasında beni öpmenize izin verişimdir. Eğer isterseniz...

Hugh ayrıldığında büyük bir sevinç içindeydi. Öyle ki, arabanın lastiklerinden birinin patlak olduğunu ancak biraz ilerledikten sonra anlayabildi. Tekerlek büyük bir çiviyle delinmişti. Lastiği değiştirdiğinde saat yediyi yirmi geçiyordu. Pompası yoktu. Başka kimseler de görünmüyordu. Birden aklına Nick'in garajında rafa asılı pompa geldi. Brenda uzaklaşmasını söylemişti ama nasıl olsa şimdi yemekte olurdu ve kimse garaja girdiğini göremezdi.

Garaj kapısına geldiği zaman, gözü tenis alanına giden bahçe kapışma ilişti. Kapı açıktı. Ama bizzat eliyle kapadığını hatırlıyordu. Merak etmişti. Kapıya yaklaştı. Tenis alanı çamurla örtülüydü. Sahanın ortasında bir elbise külçesi görür gibi oldu. Beyazlar giyinmiş, kolları ve bacakları çıplak birinin ağır bir yükün altında sendelediğini gördü. Yük yere bırakılınca tabak çanak sesleri duyuldu.

Hugh koşmaya başladı. Brenda'yı çit kapısıyla pavyon arasında buldu. İleriye doğru eğilmiş, kolları sarkmıştı. Saçları karmakarışık, yüzü çamur içindeydi.

— Hugh! diye bağırdı, çok kötü durumdayım.

Meğer tenis sahasının ortasında çamura bulanmış halde yatan Frank Dorrance imiş. Yüzü mosmordu, gözleri camlaşmış ve ağzından köpükler saçılmıştı. Kendi ipek eşarbyla boğulmuştu. Her hali büyük bir mücadele sonucu öldüğünü gösteriyordu.

Brenda:

— Aman Allah'ım! Onun böyle olmasını istememiştim, yapmamalıydım.

Niçin yaptım bu işi?

Delikanlı:

— Sakinlesin, dedi.

— Ben mahvoldum Hugh!

— Hayır Brenda. Sizi bu kötü durumdan ben kurtaracağım.

Derin meslek bilgisiyle olayın geçtiği sahneye baktı. Tenis kortunun çamurlu yüzeyinde ayak izleri görünüyordu. Önce Frank'ınkiler. Kapıdan düz bir şekilde öldüğü yere gitmişti. Yanında da onun izlerine paralel olarak Brenda'ninkiler. Fakat onunkiler hem gidiş hem dönüş halindeydi. Başka da hiç bir iz yoktu.

Hugh:

— Beni dinleyin, öldüren siz değilsiniz. Bu noktada ısrar ediyorum. Öldürmemiş olduğunuzu aklınıza iyice yerleştirin, anladınız mı?

— Evet.

— Şimdi ikinci noktaya geçelim.

— İzin verin... Frank'ı öldüren ben değilim, doğru bu. Ama benmişim gibi görüneceğim. Ama bunu, bu işi ben nasıl yapmış olabilirim ki? Size «Bunu yapmamalıydım» derken, suçu kastetmiyordum. Frank'a doğru koştuğumu, çamurda iz bırakarak yanlış iş yaptığımı söylemek istemiştim. Düşünmeksizin hareket etmişim, işte orada Frank'ın yalnızca gidiş, benim de gidiş dönüş izlerimiz var. Hugh, onu öldüren ben değilim. Buna inanıyor musunuz?

— Elbette. Her şey yoluna girecek.

— Hayır Hugh, hiçbir şey yoluna girmeyecek. Kendisini gördüğümde aynı durumdaydı, yalnız yüzükoyun yatıyordu. ipek atkı da boynunu sıkıştı. Bu adam fena birisiydi. Onu kendi ellerimle, hatta aynı şekilde boğarak öldürmeyi düşünmüştüm. Onu yüzükoyun kaldırdığım zaman bundan daha korkunç bir görünüş olmayacağını anladım.

— Bir dakika, izin verin. Onu göremeyeceğiniz şekilde döndürün de heyecanınız dinsin. Olup bitenleri anlatın bana.

Brenda, meşin bavuldan yana döndü:

— İşte bu neden oldu.

— Nasıl?

— Evden ayrılıp biraz yalnız kalmama neden o. Cumartesi akşamları hizmetçiler izinli olduğu için Maria'ya yemeğin hazırlanmasında ben yardım ederim. Zalim ihtiyarın biridir. Bazen çok aksilik eder. Bu akşam iyice sabrımı taşırdı. Biraz nefes almak için bu piknik bavulunu getirmek geldi aklıma. Zaten Maria da onu isteyip duruyordu.

— Saati tam olarak anımsıyor musunuz?

— Yaklaşık olarak yediyi yirmi geçiyordu.

— Devam edin. Demek Maria sizin buraya geldiğinizi biliyordu. Şimdi saat kaç? Yedi buçuk... Pekâlâ... Sonra?

— Fakat Hugh, benimle niçin bu şekilde konuşuyorsunuz?

— Hikâyenin ayrıntılarını tespit etmem gerek. Bir cinayet işlenmiştir Brenda. Sizin buna karışmamanız gerekir.

— Sanki karışmamam mümkünmüş gibi. Siz henüz her şeyi bilmiyorsunuz. Göreceksiniz, beni nasıl suçlayacaklar.

— Sizi ben koruyacağım. Sonra ne oldu?

— Buraya acele etmeden geldim. Bavulu almak için pavyona gittim. Tam yüklenmiş çıktım ki cesedi gördüm. Heyecanla, tenis sahasının ortasına kadar koştum.

— Piknik bavulunu elinizden bırakmış mıydınız?

— Bırakmamıştım.

— Niçin ama?

— O heyecan içinde bırakmak aklıma gelmemiş olmalı. Koşuyordum.

— Bahçenin tahta parmaklık kapısı açık mıydı?

— Evet. Frank'ı gördüm. Eşarpın düğümü çözülmüştü. Çünkü ancak bir defa sarılmıştı. Yaşayıp yaşamadığını öğrenmek için boyun atkısını çekmek istedim. Fakat boğan kimse onu öyle sıkı çekmiş ki, eşarp adeta boyuna gömülmüştü. Çözmek için epey uğraştım. Hatta tırnağım kırıldı. Bu da bir suç izi olarak orada duruyordun

— Devam et.

— Birden yaptığım ihtiyatsızlık aklıma geldi. Ayak izlerimin varlığı bir felâketti. Çılgın gibiydim. Oradan koşarak çıktım.

— Peki orada daha başka bir iz yok mu?

— Yok.

Hugh tatlılıkla:

— Dinleyin beni Brenda, dedi. Ben buna inanmıyorum. Şimdi yeniden yüzünüzü öbür yana dönünüz. Frank'ı öldürmek için daha önce oraya birinin yürümüş olması gerekir.

Gittikçe karanlık basıyordu. İki genç Doktor Nick'in böyle bir darbeyi nasıl karşılayacağını düşünüyorlardı. Kitty'yi geçirdikten sonra dönerken parmaklığın yanından geçmiş olacaktı. Birisi orada beklemiş, sonra da içeri girmesini sağlamış olmalıydı.

Brenda:

— Sorun bununla bitmiyor, dedi, pavyonda biraz önce konuştuklarımızı anımsarsınız. İnsan öldürmek için mükemmel bir yol bildiğimi, bu sayede hiç ele geçmeyeceğimi söyleyerek kendi kendimi mahkûm ettim.

— Evet.

— Benim aklımdan geçen de boğmaktı. Kitty bunun böyle olduğunu biliyordu. Bu iş bana öyle kolay görünmüştü ki, inanmadım ve iddianın doğruluğunu bir tıp kitabından kontrol ettim. Maria beni bu deneyi yaparken yakaladı. Bir genç kızın bu gibi işlerle uğraşmasının çirkin olduğunu söyledi... Düşünün ki ben, avuçlarımı yanağınıza dayıyorum, iki başparmağımı karotit damarlarınıza basıyorum. Siz neye uğradığınızı bilmeden kendinizden geçiyorsunuz. İşte metod bu.

— Siz kendi kendinizi dehşete düşürüyorsunuz. Yeter.

— Bırakın da sözümü bitireyim. İnsanın boynunda ipek bir eşarbi varsa, iş daha da kolaydır. Uçlarını iki taraftan yakalayıp arkadan çekmek yeter. Frank'ın

eşarbına gözlerimi dikerek bütün bu akşam bunları düşündüm. Kuşkusuz böyle bir şey yapacak değildim.

— Bu cinayet inceden inceye hesaplanmış bir cinayettir. Pavyonda gazeteyi bırakan kimdi? Frank nasıl oluyor da o kızın intiharına dair öyle bilgi sahibi bulunuyor? Nick'in ziyaretine neden bir polis hafiyesi geldi?

— Siz neyi uygun görürseniz onu yapmaya hazırım. Bütün bunları bırakıp ne yapacağımızı düşünelim.

— Önce bana söylediğiniz her şeyi unutacaksınız. Özellikle Frank'tan kurtulmak isteğinizi. İkinci olarak da ayak izlerinizi sileceğiz. Sizin burada ban cıvan takımınız var mı?

— Evet, pavyonun arkasında olacak. Tenis kortunun sathını düzeltiriz onunla. — iyi, pavyonda yedek tenis ayakkabıları olduğunu da söylemişsiniz. Gidip onu giyin. Şimdi giydiğiniz ayakkabıları da bana getirin.

Brenda denilenleri yaptı.

— Ayakkabılarımı değiştirdim, şimdi ne yapayım?

— Piknik bavulunu eski yerine bırak.

Hugh, Brenda'nın ayak izlerini yok etmeye girişti. Bu arada pavyondaki gazetenin yerinde olmadığını görmüşlerdi. işe koyulmak üzereyken sinirli bir ses **duygular:**

— Bay Hugh Rowland, Brenda'yı yemeğe gelmekten niçin alıkoyuyorsunuz? Hem o silindir ve tokaçla ne yapıyorsunuz?

VII

Maria, uyuyan yaşlı doktoru sarsarak uyandırdı .

— Uyansana Nick, uyan!

Doktor silkinerek uyandı. Önce sağlam bacağını kımıldattı, öbür bacağı kırıktı. Hizmetçinin yüzünde dehşet ifadesi vardı. Nick : — Yahu ne oluyor, dedi öfkeyle.

— Bay Frank'ı efendim... İnanmamıştım, ama gözlerimle gördüm... Tenis alanının ortasında yatıyor, ipek boyun atkısıyla boğmuşlar. Bayan Brenda öldüğünü söylüyor.

Nick, gözünün önünden bir kâbusu kovmak ister gibi gözlerini kapattı:

— Neymiş anlattığın saçmalar? Frank bu saatte tenis oynuyordur.

Masanın üzerindeki saate baktı. Sekize yirmi vardı.

— Allah'ını seversen beni dinle, dedi kadın, Frank öldü diyorum sana.

Brenda tenis pavyonundan piknik çantasını getirmek için gitmişti. Gecikti. Ne oldu diye bakmaya çıktım, Hugh'la birlikteydiler. Frank da alanın ortasında yatıyordu.

Yaşlı kadın bunları söylerken titriyordu. Nick hiç bir harekette bulunmadı.

Gözleri hâlâ yan kapalıydı. Sonunda:

— Hayır, mümkün değil, dedi.

— Ben de bunun olmamasını o kadar isterdim ki.

— Peki kim öldürmüş olabilir?

— Kimin öldürdüğünü bana da söylemediler Polise telefon etmemi tembihlediler. Ama bence Hugh Rowland yapmıştır. Öldürmekle yetinmemiş, tokaçla kafasına vurmak isterken yakaladım.

— Doğru mu bunlar?

Maria heyecandan boğulacakmış gibi cevap verdi :

— Elbette doğru. Şu ikisi yok mu? Suçüstü yakaladığımda ne halde olduklarını görmeni isterdim. Oğlanın elinde tokaç vardı. Öbürü de bir şeyler saklamaya çalışıyordu. izler eğer Hugh'un değilse her şeye razıyım.

Nick hiddetlendi:

- Sus be cadı! Brenda ne yapıyordu orada? Niçin bahçeye yolladın onu?
- Nerden bilebilirdim ki?

Nick sinirliydi:

- Sana inanmıyorum. Ama gene de gördüklerini anlat. Hizmetçi hikâyeyi karmakarışık bir şekilde anlattı ve sonunu şöyle bağladı:
— Sonra Hugh bana bağırıp, olayı polise bildirmemi söyledi. Ben de önce sana anlatacağımı ondan sonra...
— Bu Hugh Rowland hakkında anlattıkların doğru mu?
— Yemin ederim... Ha şu polisin adamı yok mu? Gene geldi.
— Polisin adamı mı, hangi polis?
— Hani canım bugün gelen. Hadley'miş adı.
— Nasıl oldu da hemen geldi?
— Onun için gelmedi, seni sordu. Önemli bir şey konuşacakmış seninle. Ben tam Brenda'yı çağırmaya giderken geldi. Ben de seni uyandıramayacağımı söyledim. Şimdi kütüphanede olacak. Eğer görüşmek istemezsen göndereyim.
— Demek görüşmek istemediğimi sanıyorsun? Ver şu koltuk değneğimi. Şimdi de karakola telefon et. Hayır, hayır, kendim telefon edeceğim. Onunla görüşmeyi çok istiyorum.
— Yatsan daha iyi olmaz mı?
— Yatmak mı? Şunu da söyleyeyim ki, elâlemin içinde bana Nick demek laubaliliğini gösterirsen seni gebertirim kaltak, anladın mı? Koltuk değneğinin yardımıyla güç belâ kalktı. Pencereye kadar sürüklendi. Tenis alanına baktı. Oysa alan buradan görünmüyordu.

Brenda boynunu büktü, fakat sakindi:

- Madem Maria izleri gördü, şimdi ne yapsak fayda vermeyecek. Aslında fikriniz de saçmaydı. Hugh, elindeki âleti bırakarak:
— Hayır, aksine... O sayede kurtulabilirdik, fakat başaramadık. Şimdi başka bir çare bulmalı.
— Hugh, gerçeği saklamamız doğru mu acaba?
— Hakkınız var, güzelim. Her şeyi olduğu gibi açıklamaktan başka çıkar yol yok. Fakat nasıl inandırabiliriz onları?

Bir süre düşündü. Sonra:

- Bu işin içinden çıkabilecek tek insan Gedeon Fell'dir. Ama onu nerede bulabiliriz? Mümkün olsa da ayakkabılarınızı başkalarının giydiğini kanıtlasak. Böylece suçu üzerine atmak istediğini... Çıkardığınız ayakkabı nerede?
— Çantada.
— Piknik çantasında mı?
— Evet... Maria'nın geldiğini görünce şaşırdım. Tenis ayakkabılarımı o çamurlu haliyle görmesin istedi
— Ayakkabılarınız kaç numara?
— Dört.
— Çocuk ayağından az büyükçe.
— öyle, ama niçin ilgilendiriyor bu sizi?

Hugh, biraz düşündü:

- Hayır, düşünüyorum, ama taşı gediğine getiremiyorum. Bu ayakkabıları ancak bir kadın giyebilir... Siz bana bu işin bir çocuk tarafından bile yapılacak kadar basit olduğunu söylüyorsunuz ama, ancak bir erkek tarafından yapılabilir. Kadınlar asla boğmak yoluyla adam öldürmezler... En iyisi gerçeği söylemektir.

Brenda bezgin bir sesle :

- Ben de böyle hareket edeceğim. Şimdi içeriye giriyorum. Acaba polis ne zaman gelir?
— Onbeş yirmi dakikaya kadar. Niçin sordunuz?
— Şu anda kimseyle karşılaşmak istemiyorum. Banyo yapıp temizleneceğim.
— Bir süre de dinlenmeniz gerekir. Bana gelince bir süre daha burada bekleyeceğim.

Genç kız endişeli bir şekilde sordu :

— Niçin?

— Bir iki noktayı tetkik edeceğim.

Kız erkeğe sokularak, ağlamaklı bir sesle:

— Ah, Hugh! Zihninizde bir plan hazırlıyorsunuz. Aman, dikkat edin: Zararlı bir şey olmasın.

Delikanlı:

— Titriyorsunuz! dedi. Öyle hafif giyinmişsiniz ki şaşılacak şey de değil. Alın, size ceketimi vereyim.Yağ içindedir ama ısıtır.

Kızın itirazlarına aldırılmadan sarıp, teminat verdi :

— Namusum üzerine söz veriyorum. Brenda!Saçma sapan şeyler yapmayacağım. Her şeyi olduğu gibi haber vermeği karar altına aldım. Fakat şu tırnak parçasını cesedin elbiseleri arasından bulup çıkarmam çok önemlidir. Bu arada işimize yarayacak bazı izler de ele geçirebilirim. Haydi şimdi git.

Birbirlerine sarıldılar. Genç kız uzaklaştı. Hugh, yalnız kalınca tenis alanını yeniden gözden geçirdi. Cinayetin ustalıklı işlendiği açıktı. Parmaklık kapısını açarak tenis kortuna girdi. Çamur kumlu topraktan süzülmuş, kurumaya başlamıştı. Ayak izleri yer yer katılaşmıştı. Hayli derin görünüyorlardı. Hugh bunları bozmaktan vazgeçti. Öteden dolaşıp cesede yaklaştı. izleri, çamur kuruduğu için hafif çıkıyor ve sonradan olduğu da anlaşılıyordu. Cesedin etrafındaki toprak çığnenmişti. Burada büyük bir uğraşmanın olduğu seziliyordu. Brenda'nın ağır çantayı bıraktığı yer de kısmen fark ediliyordu. Eşarbin bir ucu yırtılmıştı. İpek boyun atkısının üzerinde tırnak izleri vardı. Acaba bu izler yalnızca maktulün müydü? Bu düşünce Hugh'u irkiltmişti. Çakmağı yakarak alevi maktulün yüzüne yaklaştırdı. Brenda'nın kırılmış, ay şeklindeki tırnağını bulup aldı.

Bu suçu işleyenin Brenda olması mümkün müydü?

Buna inanamıyordu. Çünkü Frank, kendini korumak isterken çamurlara bulanmıştı. Oysa Brenda' nın boğuşmuş bir hali yoktu.

Bir hisirtti duydu. Başını çevirince Kitty'yi gördü. Güzel elbisesinin eteğini kaldırarak ilerliyordu:

— Demek doğruymuş?

— Evet doğru.

— İnanmamıştım. Hatta Brenda bana ciddî ciddî söylediği zaman bile inanmamıştım.

— Brenda'yı mı gördünüz? Nerde?

— Evde. Doktor Nick'in evinden geliyorum. Frank'la dans etmek için bir yere gidecektik. Birkaç dakika önce geldim ve haberi aldım. Nick polise katilin siz olduğunuzu söylüyor.

Hugh haykırdı:

— Polise mi? Fakat henüz polis gelecek kadar süre geçmedi.

— Gelmiş işte. Hani Nick'in odasındaki polis vardı ya, işte yine o gelmiş. Brenda odasına çıkarken onunla karşılaşmışlar.

— Konuşmuşlar mı?

— Brenda konuşmak zorunda kalmış.

— Polis ne sormuş?

— Bilmiyorum, tartıştıkları yere beni sokmadılar. Brenda birazcık aklını oynatmışa benziyor. Ağlamaya ve sizi istemeğe başladı. Maria'ya göre yalnız Brenda'yı değil sizi de tutuklamak üzereymişler.

Kitty:

— Bana asıl tehlikeli görünen o Scotland Yard'ın adamıdır. Hani biraz önce gelen. Burada rastlantıyla bulunuyormuş, bir bilgi için gelmişmiş...

— Fakat bu işe karışmaya hakkı yok o dedektifin. Mahallî polis ilgilenir bu suçla. Gerektiğinde Scotland Yard'a başvurulur.

Kitty, soğuk bir şekilde :

— Benim bu işlere aklım ermez, dedi, bildiğim bir şey varsa o da, dedektifin Brenda'ya binlerce soru sorduğudur. Her biri öbüründen saçma sorular.

— Başımıza, bir de bu belâ çıktı. Eğer onun varlığını önceden kestirseydim...

— Öyle ya, kestiremezsiniz. Çünkü o sırada Brenda'ya aşk ilân ediyordunuz. Eğer Frank'ın hakkına göz dikmeseydiniz bunlar olmayacaktı. Cesedine tokaçla vurmak üzere olduğunuz doğru mu?

— Aman Allah'ım, bu da nereden çıktı?

— Maria'nın iddiası. Bu aleti ne demeye aldınız? Polis size bunu soracaktır.

— Zamanı gelince hepsini anlatırım. Şimdi bana cevap ver Kitty: Bu adamın Başmüfettiş olduğundan emin misiniz?

— Evet. Adı Hadley'miş. Bana öyle' bakmayın. Onu tanıyor musunuz yoksa?

— Evet. Mahkemede karşılaşmıştık. Kaba bir adamdır... Ama bir dakika Kitty. Ben veya Brenda için ihtimal verir misin ki...

— Hayır, böyle bir şeye inanmam. Fakat çok müthiş ve iğrenç. İtiraf edeyim ki, bir an korkmuştum. Hani bugün artık bir kötülük yapamayacak hale geleceğini söylemişsiniz ya? Sonra Brenda da planlarının hazır olduğunu söyleyince ne demek istediğini biliyorum. Brenda iyi bir kızdır, ama çoğu zaman bu kız normal midir diye geçirmişimdir. Zevkleri çok değişik. Bizlerin hoşlandığı pek çok şeyden nefret eder. Hem sonra çok kitap okur. Bence bunlar normal değildir.

— Bize yardım edebilir misin?

— Ben mi? Nasıl?

— Madem siz ölümden sonra Frank'la son karşılaşan insansınız...

— Ya, zavallı çocuk... Benim yanımda birkaç dakikadan fazla kalmadı. Yediyi beş geçe yanımdan ayrıldı. «Şu ikisini baş başa bırakmamalı» derken sizleri amaçlamıştı.

— Hâlbuki o anda siz de baş başaydınız?

Kitty sinirlendi: :

— Böyle konuşmanıza izin vermiyorum. Bir ölünün ardından böyle şeyler konuşmamalısınız.

— Evet öldü, ben de üzgünüm. Fakat ortada bir gerçek var: ölmüş adamın arkasından da kalpsiz olduğu söylenebilir.

— Umarım aynı şeyleri polise de tekrarlayacaksınız.

— Niçin tekrarlayayım ?

— Ne yapacağınızı kendiniz daha iyi bilirsiniz. Söyleyecekleriniz polisi fazlasıyla ilgilendirecektir öyleyse. Ama polis sizin cinayet sırasında nerede olduğunuzu soracaktır.

— Ben mi? Yolun ortasında arabamın lastiğini değiştirmekle meşguldüm. Bunun ilginç bir yanı yoktur.

— Öyle mi? Brenda'nın polise sıraladığı yalanlardan sonra... Tenis alanına girmediğini yeminle söyledi, izler kendisinin değilmiş.

Hugh:

— Kuzum siz neler söylüyorsunuz?

— Evet, inkâr etti. Daha da ileriye gitti, başka birisinin kendi ayakkabılarını giyerek cinayeti işlediğini ve suçu kendi üzerine yıkmak istediğini söyledi... Brenda dört numara ayakkabı giyer?

Hugh:

— Affedersiniz, dedi, hemen Brenda'nın yanına gitmeliyim.

— Zaten yapacak başka şey kalmadı, inanın size bir zarar gelmesini istemem. Brenda'yı benden çok kimse sevemez. Ama saçma sapan şeyler söylüyor.

Araya girin de ifadesinin büsbütün tamir edilmez bir durum almasını önleyin.

— ifadelerini nasıl ve nerde duydunuz?

— Hemen hiç bir şey duymadım. Fakat size bir öğüt vereceğim. Nick'den korunun. Size düşmandır o.

— Teşekkür ederim Kitty, bu sözünü aklımda tutacağım hep.

Hugh terasın merdivenlerini koşarak çıktı. Doğruyu söyleyeceklerine verdikleri söze rağmen Brenda niçin yalan söylemişti? Terasın üst tarafına vardığında, yolda dedektif Hadley ile Nick'i gördü. Nick' in koltuğu tökezledi. Devrilmek üzereyken Hadley yakaladı onu.

— Düşüp bir yerinizi kırmak istiyorsanız başka fakat ikinci kazayı da geçirirseniz artık iyileşemezsiniz. Benim de ayak bileğimi kıracaktınız az kalsın, Nick homurdandı:

— Pekâlâ, anlıyorum. Bir dedektifin ayak bileği çok değerlidir. Bir an duralım, çok yoruldum.

— Hay hay, duralım.

Nick, temkinli ve aklına güvenen bir insan edasıyla :

— Mantıklı olunuz, dedi, hemen fırlayıp gitmeye çalışacağınıza bana cevap verin. Siz de benimle aynı görüşte misiniz?

Hadley kısa bir süre sustuktan sonra cevap verdi:

— Ben ne olup bittiğinin farkında, bile değilim. Gates gelinceye kadar ben hiçbir şey yapmayacağım. Sizin kuşkulandığınız kişileri tutuklarsam işler karmakarışık olur. Üstelik sizin, bizim bakanla dost oluştunuz bizim kanunsuz işler yapmamızı gerektirmez.

— Ben de kanunsuz iş yapmanızı istemiyorum.

— Öyleyse ne istiyorsunuz benden?

— Adaletin yerini bulmasını istiyorum. Brenda' nın bu işle ilgisi olmadığını göreceksiniz. Brenda'nın suçu var mı, yok mu??

— Suçlu olduğu iddiasında bulunamam. Böyle bir yargı için zaman gerek. Ama düşüncemi sorarsanız...

— Benim de istediğim bu.

— Öyleyse söyleyeyim. Bayan Brenda bu işe karışmamıştır. Bana anlattığı hikâye inandırıcıydı. Ancak küçük bir nokta var ki...

Nick:

— Neymiş o hikâye?

— Sonra söylerim. Nick sakın bir sesle:

— Ben de size bir şey söyleyeyim. Brenda bu çocuğu asla öldürmezdi. Ancak burada mantığa ters düşen bir nokta var: Ayakkabı. Size kanıtlayabilirim, katil Hugh Rowland'dır.

— Kesin yargıya varmış gibisiniz.

— Öyle olduğunu biliyorum. Bundan sonra bu katili her an idam sehпасına yaklaştırmak için çalışacağım. Servetimin her kuruşunu, zekâmı ve dirayetimi bu uğurda harcamaya hazırım. Her fırsatı kullanacağım ve ufak bir ipucu elde eder etmez derhal yakasına yapışacağım. İsterseniz sizinle bahse girerim. Tenis kortuna bakarsak en azından yirmi kanıt bulabiliriz. Bu kanıtların farkına varamamıştır o. İz bırakmıştır.

Bütün bunları dinleyen Hugh, soğukkanlılığını yitirmek üzereydi. Ortaya çıkıp Nick'in ithamlarını boğazına tıkamayı düşündü, sonra vazgeçti. Çünkü konuşacak olursa Brenda'nın ifadesiyle kendi anlattıklarının çelişkisi ortaya çıkabilirdi. Brenda'nın neler söylediğini bilemiyordu ki.

Nick, yeniden konuşmaya başladı :

— Benimle uyuşuyormuşsunuz müfettiş?

— Prensip olarak evet.

Nick homurdandı:

— Böyle resmî bir tutum takınmanıza sebep ne? Yoksa kendinizi çok yüksek bir şahsiyet mi sanıyorsunuz? Çok tuhaf, pöff... Biraz önce Bayan Kitty'nin

söylediklerini kulaklarınızla duydunuz. Hugh, Frank' a ne tehditler savurmuş.

— Öyle efendim. Fakat Arthur Chandler de tehditler savurmuş.

— O adam kimmiş?

— Madge Sturgess'in dostu. Ben buraya, Chandler'in bu çevrede görüldüğünü bildirmek üzere geldim. Tehlikeli bir adamdır. Ama anlattıklarım sizi ilgilendirmedi.

— Ne dediğinizi anlayamıyorum.

— Chandler tehditler savurmuştu diyorum. Frank'ın ölümüne acıyıp üzıldünüz. Ama bu üzüntü resmi bir acıya benziyordu. Hâlbuki Hugh'un Brenda ya aşkı sizi daha fazla ilgilendirmişe benziyor. Aynı şekilde kızın da bu genç hukukçuyu sevdiği anlaşılıyor. Hugh'dan kurtulmak için niçin bu kadar gayret gösteriyorsunuz?

Nick tıkanıyormuş gibi haykırdı:

— Siz çıldırdınız mı? Konuyu nereye çekmek istiyorsunuz?. Brenda ile kendi hesabıma ilgilendiğimi mi ima ediyorsunuz? Bu yaşta öyle emellere kapıldığımı nasıl düşünebilirsiniz?

— Öyle düşündüğümü söylemedim. Fakat siz bu akşam, genç kızı evinize alışınızdan garip bir şekilde söz ettiniz.

— Rica ederim, bunları bana söylemeyin.

Hadley, sesini iyice yumuşatarak devam etti:

— Ben yalnızca sizi tehdit eden bir tehlikeyi haber verdim. Bu evlenmeyi siz istemiştiniz. Planlarını siz çizmiştiniz. Frank'ın ölümü bu planı bozuyor. Bütün bunlar tamam. Fakat Hugh'a duyduğunuz nefret polisi şaşırtmasın sakın.

— Yoksa delilleri bozuyor muyum? Böyle bir şeye gerek kalmayacak, mesele kendiliğinden aydınlanacak.

— Mükemmel. Aslında dikkat edin ki, ben Hugh Rowland'ın masum olduğunu savunmuş değilim. Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağız. Haydi, koltuğunuzun tekerleklerini çevirin de karanlık iyice basmadan olay yerine gidelim. Size yardım edeyim mi?

Hugh, tekerlekli koltuğun yürüdüğünü gördü. Nick konuşuyordu:

— Karanlık yüzünden sıkıntı çekmeyeceğiz. Geceleri tenis oynadığında yakmak üzere lambalar koydurmuştum. Onlarla alanı iyice görebiliriz.

Konuşmalar gittikçe uzaklaşıyordu. Hugh sessizce eve doğru ilerledi. Tatlı bir sesin fısıldadığını duyarak başını kaldırdı:

— Hugh!

Brenda alt katın pencerelerinden birinde duruyordu. Hugh'a salona gelmesini işaret etti. Biraz sonra da geldi. Alçak bir sesle sordu:

— Yolda onlara rastladınız mı? Size haber vermek istiyordum.

— Talihimiz varmış. Tırnak parçasını aldım

Brenda bir 'ah' çekti:

— Görüyorsunuz ya yanılmamışım. Tırnağım orada kırılmış. Peki ama oraya kadar nasıl gittiniz? Çamurlara iziniz çıkmıştır.

— Çıktı, ama bunun önemi yok. Kumlu toprak, sonradan oldukları belli.

Kız yalvarır bir sesle:

— N olur yavaş konuşun. Onlara dedim ki...

Delikanlı onun sözünü kesti:

— Evet, biliyorum. Temiz ayakkabılarınızı göstermişsiniz. Başka birinin ayakkabınızı giydiğini ve böylece suçu size yüklemek istediğini söylemişsiniz. Bunu bir düzene sokarız. Ancak daha başka neler söylediniz?

Hugh:

— Anlıyorum, dedi, sizi beklemediğiniz bir anda gafil yakalayıp soru yağmuruna tutmuşlar. Bundan dolayı hatalı değilsiniz.

Brenda karşı çıktı:

— Hayır, hayır. Evet çok şaşırımdım. Fakat sandığınız gibi hatalı hareketlerde bulunmadım. İddialarımda kararlıyım.

Brenda banyosunu yapmış, güzel bir koku sürünmüştü. Elbisesini de değiştirmişti. Kendine güvenli bir tavı vardı:

— Planlarımızı niçin değiştirmek zorunda kaldığımı biliyor musunuz? Çünkü kuşkuları sizin üzerinize çekmek istediler.

— Fakat?

— Bu alçak heriflere günlerini göstereceğim. Bakın ne dedim: Yediyi yirmi geçe piknik çantasını almak üzere indim. Ama çantayı aldığımı sakladım. Çünkü çantanın içindeki çamurlu ayakkabılarımı bulacaklarından korktum. Pavyona giderken tenis alanına bir göz attığımı ve Frankı gördüğümü söyledim... Çantayı aldığımı kanıtlayamazlar. Ama ben sırtımdaki çantanın da ağırlığıyla tenis kortuna gitmiş oluyorum. Demek ki...

Hugh, kızı bir el hareketiyle susturarak:

— Müfettiş Hadley'e öneride bulunarak izlerinize dikkatle bakmasını istediniz. Sonra da ağırlığınızın 45 kilodan fazla olmadığını oysa sizin ayakkabılarınızla dolaşan insanın örneğin 65 kilo olması gerektiğini anlattınız, dedi.

Kız hayretle ona baktı:

— Bütün bunları nereden biliyorsunuz?

— Basit bir telepati olayı. Biz ikimiz eski romanlarda «Kardeş ruhlar» diye anlatılan insanlarız. Benim aklıma da aynen bu çözüm yolu gelmişti.

— Sözüme inandılar Hugh. Polis memuru heyecanlandı bile.

— Umarım öyle.

— Onlara Frank'ın cesedine yaklaşmadığımı, çünkü polis gelmeden önce ona el sürmenin doğru olmayacağını düşündüğümü söyledim.

— Çok iyi.

— Ayrıca izlerin bana çok küçük göründüğünü ve merak ederek izlerden birinin içine kendi ayağımı sokarak ölçtüğümü ve benim ayakkabılarımın benzeri bir ayakkabı tarafından çıkarıldığını gördüğümü söyledim. Aklıma pavyonda bıraktığım ayakkabılarımın geldiğini ve koşarak oraya gittiğimi de ekledim. Gittim ve gördüm ki ayakkabılarım orada değil, dedim. Anlattığım hikâyeye nasıl?

Hugh biraz düşündü:

— Bütün bu yalanlar, eğer çantayı yüklenip cinayet yerine kadar gittiğinize inanırlarsa geçerli. Bu konuda yalanımızı yakalarlarsa mahvolduk. Çantayı Frank'ın yanına koyduğunuzda iz bırakmıştır.

— Kalmadı. Çünkü orası hepten çiğnendi.

— Evet, birazını da ben çiğnemiş oldum. Ya çantanın üzerinde kum tanecikleri varsa?

— Otlara sürdüm. Çantada kum kalmamıştır.

— Çantanın üzerindeki parmak izleriniz?

— Çantanın sapı iz tutmaz cinstendir.

— Güzel öyleyse. Zaten eşek ölüsü kadar çantayı yüklenerek oraya kadar yürümenizi hiç kimse düşünemez. Hadley'in size inandığını söylüyorsunuz. O zaman kurtulma şansımız ağır basıyor demektir. Kuzum siz bu meselenin ciddiyetini yeterince kavriyor musunuz?

— Elbette. Asıl size sormalı. Ne yapıp edip sizi tutuklamalarını engelleyeceğim.

— Beni tutuklamaktan söz eden mi var?

— Maria, sizi elinizde tokaçla ölünün başına vurmak üzereyken gördüğünü söylüyor.

— Bu tür kadınların yalan söylediklerini mahkeme hemen ortaya çıkarır.

— Fakat benim ayak izlerim konusunda aynı şeyler söylenemez.

Dışarıda bir fren sesi duyuldu. Hugh:

— Sakin olun, dedi. İşte polisler geldi. Senin anlattığın hikâyeyi doğru kabul

ediyoruz ikimiz de, unutmayın.

— Salonun lambalarını yakayım mı?

— Daha iyi olur sanırım.

Genç kız avizenin düğmesine bastı. Ortalık aydınlandı. Hugh'un yüzü gözü makine yağları içindeydi. Bu sırada bahçedeki lambalar da yandı. Aşağıda insan kalabalığı görünüyordu. Elllerinde aletler vardı. Ölçüm yapıyorlar, fotoğraflar çekiyorlardı. Aralarında iri yarı, kocaman bir çadırı andıran pardösüsüne bürünmüş bir adam dikkatleri çekiyordu.

Hugh:

— Bahçede dolaşan şu şişman, uzun boylu adamı görüyor musunuz? Onun adı Gedeon Fell'dir, dedi.

Brenda güldü:

— Bu adamın tehlikeli bir görünüşü yok.

— Güven olmaz.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Pek yakında bizimle onlar arasında korkunç bir çekişme başlayacak'. Ona geçeceği olduğu gibi söyleseydik bize yardımcı olabilirdi. Ama şimdi geçeceği değiştirmiş olduk. Ayağımızı denk almalıyız.

Hugh, dışarıya baktı. Bir süre sonra düşünceli olarak Brenda'ya dönerek:

— Hadley sizin dediklerinize inanıyor. Buraya gelmeden önce onları dinledim. Ancak bir istisna varmış ve ona ait açıklamayı sonradan alacakmış. Acaba bundan neyi kastetmiş oluyor?

— Hiç fikrim yok.

— Bir saniye! Giydiğiniz ikinci tenis ayakkabısı gereğinden fazla mı temizdi acaba?

— Hayır, sorun o değil. Çünkü ikinci ayakkabım pavyonda temiz olarak duruyordu.

—• Öyleyse örneğin Kitty, sizin ayakkabılarınızı yedi ile sekiz arasında değiştirdiğinizi fark etmiştir.

— Mümkün değil, çünkü ayakkabılarımın ikiside birbirine benzer. Niçin Kitty'yi düşünüyorsunuz?

— Çünkü o sizin yalan söylediğinize iyice inanıyor. Sizin anlattığının mantıklı olmadığını söyledi. Acaba neresine takılmış?

Brenda sıkıntılı bir sesle:

— Kitty bana karşı kendi de farkında olmadan bir gariptir. Frank'ı severdi. Buna sevmek denebilirse tabi. Bu yaşta ve bu boyda bir kadın için garip bir sevgi.

Hugh:

— Anladım!

— Neyi?

— Siz Hadley'e suçu işleyenin hiç olmazsa 65 kilo olmasını belirtmiş oldunuz. Hâlbuki bu ağırlıkta bir insanın ayakkabısı dört numara değildir.

— Aldanıyorsunuz. Kitty de böyledir. Gerçi o beş numara giyer. Ama gerektiğinde ayağını dört numaraya da sığdırabilir.

— Ne de olsa şüpheleri onun üzerinde toplayanlayız. Masum insanlara bulaşmakta fayda yok... Biraz düşünün, başka nerede hata, yaptınız?

— Hiç fark edemiyorum.

Bu sırada bir memur geldi yanlarına:

— Başmüfettiş Hadley ikinizi de hemen görmek istiyor. Bazı sorular soracakmış.

Gates adındaki memurun peşinden yürüdüler.

Başmüfettiş açıklamada bulundu:

—... dostum Gates bunun üzerine Scotland Yard a telefon etti. Onlar da bu işe benim bakmamı söylediler. Dönüşte size haber vererek buraya çağırmasını rica ettim. Konunun hoşuma gitmediğini açıklayayım başta. Buna rağmen iş basit ve açık görünüyor.

Doktor Fell, başını dikmiş, tek kelime söylemeden bu sözleri dinliyordu. Hadley alçak: bir sesle anlatmaya devam etti:

— Efendim, Bayan Kitty, Maria ve Doktor Nick'in ifadelerini aldım. Sıra ikinize geldi. Bayan Brenda ile pek kısa olarak konuştum. İfadedeki samimiyet dikkatimi çekmekle birlikte, bayanın heyecanı da gözümünden kaçmadı. Ben de bazı noktaları daha fazla kurcalayamadım.

Fell sordu :

— Şimdi kurcalarsanız daha fazla şeyler söyleyebilecek midir dersiniz?

— Öyle sanırım. İfadesi sizce mantıklı mı?

— Bilemem. Bir fikir edinebilmek için genç kızı görmem gerekir. Ondan sonra hayallere dalar, kararımı veririm.

— Hayallere dalmazsanız isabet edersiniz. Bu gibi olaylar hakkında hüküm verenlerin somut kanıtlarla yetinmeleri daha yerinde olur.

Doktor Fell, kocaman bacaklarını birbirinden ayırarak yere sağlamca bastı:

— Acaba?

— Öyle ya. Bizi meşgul eden bu konuda olaylar çok garip. Önce bu izler kimindir diye sormak gerek. Üç dizi iz var. Birincisi ölenin. Bu kesin. İkincisi katilin. Ayağında Brenda White'in ayakkabıları var. Gidiş ve dönüş izleri var. Üçüncüsü Hugh'un. Bu oğlan polisin işlerine burnunu soktuğu için haşlanmayı hak etti. Fakat ona şüpheli gözüyle bakmamız mümkün değil. Çünkü onun izlerinin daha sonra meydana geldiği açık. Kumlu alan kurumaya başladıktan sonra oluşmuş. Kısaca iki ihtimal var. Bu cinayeti ya Brenda White işlemiştir, ya da onun ayakkabılarını giyen başka biri.

— Ben bu fikirde değilim.

Hadley bu çıkış karşısında sabırsızlandı:

— Ne demek istediğinizi anlayamadım.

— Cevap vermek için önce bu cinayet çevresine uyum sağlamam gerek. Sizce genç kız suçlu değildir, öyle mi?

— Böyle bir ihtimal mümkün görünmüyor. Çünkü izleri meydana getiren vücudun ağırlığı genç kızın ağırlığına uymuyor. Olayın meydana gelişi bence şöyle: Gençler, alanda fırtına çıkınca pavyona gelmişlerdir. Orada garip bir olay cereyan etmiştir. Bu olay, suçluyu dışarda aramamızı gerektiriyor. Saat yediden biraz önce oyuncular birbirinden ayrılmışlardır. Frankla Kitty birlikte Kitty'nin evine gitmişler. Ev buraya yakın. Frank, sigara tabakasını ve bir kitabı almak için oraya gitmiş. Yediyi beş geç çıkmış, yanında raket, tenis topları ve kitap varmış. Garajla tenis alanı arasındaki yolda yürümüş. Bana kalırsa Brenda'nın ayakkabılarını giyen katil Frank'ı bekliyordu. Onu alanın ortasına götürmek için bir çare buldu. Hilesinin fark edilemeyeceğini sanıyor olmalıydı. Ağırlığını hesaba katmıyordu. Az sonra kız olay yerine gelmiş. Frank'ın cesedini görmüş, izleri közden geçirmiş. Hugh yanma gelince korkmuşlar ve izleri silmek için tokaç kullanmaya niyetlenmişler.

Hadley sustu. Ufak ufak gezinmeye ve pavyona bakmaya başladı:

— Ben o cadı Maria'nın söylediklerine inanmıyorum. Doktorla birleşip, suçu genç avukatın üstüne yıkmaya çalışıyorlar.

Fell

— Hayallere dalmaktan başka çare yok, diye konuştu.

— Öyleyse iş Allah'a kaldı.

Fell, bastonunu Hadley'e doğru salladı:

— Peki ama dostum, sen de hayallerden hareket etmiyor musun? Savunmaya kalkmayın. Sizi tanırım. Ben buraya niçin çağırıldım? İşin içinde bir su olduğunu anladığınız için beni çağırmadınız mı? Hızlı hüküm vermemek gibi zayıf bir yanımın olduğunu kabul ediyorum.

— Bir de Madge Sturgess olayı var. Kızın belâlısı Arthur Chandler'i unutmamak gerek .Sirkteki arkadaşlarıyla kavga edip bize düştü.

— Sirkteki mi? Bu adam sirkte ne yaparmış?

— Mesleği cambazlık. Tel üstünde dans ediyor, trapezlerden atlıyor falan. Sturgess adındaki kızı delice seviyor. Onun intikamını almaya kalkmış ola İhtiyar Nick e, Frank'ın bu adam tarafından başının dertte olduğunu söylemişim. Eğer işin önemini kavramış olsaydı yanma bir polis verecektim. Cambaz Chandler'i zaten bu çevrede görmüşler. O noktayı da size haber vermiş olayım.

Fell, başını salladı. Hadley devam ediyordu:

— Azizim Fell, bu cambazın bu çevrede dolaştığından artık kuşku kalmadı. Üstelik Bayan Kitty'den öğrendiğime göre, yabancı biri pavyona girmiş, Sturgess'in intiharını bildiren gazeteyi oraya bırakmış. Onu oraya bir başkası bırakmış olamaz. Sonra da gazete sırta kadem basmış. Fakat şu son söylediklerimden kafama takılan bir nokta var.

— Nedir?

— Chandler zayıf, uzun boylu bir adamdır. Ayaklan da kocamandır. Brenda'nın ayakkabıları ona olmaz. Sturgess desek, onun da ağırlığı fazla değildir. Ufak, tefek bir kız. Sonra katil olmak için hiç de hazırlıklı değildir. İntihara kalkışan birinin soluk almadan cinayete girişmesi mümkün değildir... Görüyorsunuz ya, bir sürü karşıtlıklarla karşılaşılıyor. Bir taraf tutarken öbür taraf bozuluyor. Bir yanda Brenda ile Hugh var. Fakat cinayeti onlar işlemiş olamaz. Cambazla sevgilisi de aynı durumda.

Sustu. Adlî tabip onlara yaklaşıyordu. Elinde ölenin atkısı vardı. Kalın ve ipekten bir atkıydı. Doktor açıklamada bulundu:

— Kanımca otopsi gerekiyor. Ama ilk bakışta

kendi atkısıyla boğulduğu anlaşılıyor. Atkının üzerinde de tırnak izleri var. Doktor, kararsız görünüyor.

— Ölümden sonra biri atkıya el sürmüş. Onu çözmek istemiş.

— Bunu yapan katil midir dersiniz?

— Bilemem. Ancak katiller öldürdüklerinin yanında pek fazla kalmadan kaçarlar.

Hadley düşünceli bir şekilde :

— Korkar ve kaçarlar, diye tekrarladı. Sanırım bu katil korkuyu bilmiyor. Size olayın bütün ayrıntılarını söyledim. Şimdi fikrinizi söyleyin... Hey! Uyuyor musunuz?

Fell, arkadaşının söylediklerini birkaç dakikadır dinlemiyordu. Tenis kortunu iyice gözden geçirmiş, sıra iç bölümdeki çimenlere gelmişti.

— Uyumuyorum, dedi, düşünüyorum. Bu kişinin hızına hayranım.

— Hangi kişinin?

— Brenda White'ın. Şu, Brenda'nın cesedi bulmasından itibaren geçen sahneyi yeniden gözden geçirelim... Niçin evden çıkıp buraya gelmiş? Piknik çantasını ne yapacaktı?

— Maria ısrarla istemiş. Üstelik çamaşır mandallarını da istemiş. Maria tenis alanında çamaşır kuruturmuş. Ha, bir noktayı söylemeyi unuttum: Maria ev sahibi Doktor Nick'le senli benli... Onun küçük ismiyle çağırıyor. Bayan Brenda'ya. da emirler veriyor. Doğrusu bu kadının evdeki yerini anlayamadım. Doktor Fell, bu ayrıntıları duymamış görünüyordu. Pavyonun içine bakarak.

— Demek piknik çantası? Ortada piknik çantasını göremiyorum, dedi, Brenda onu alıp götürmüş mü?

— Hayır, nişanlısının cesedini görmüş ve...

Birbirlerinin gözlerine baktılar. Fell devam etti:

— Hadley, dostum! Brenda'yı suçlu olmakla itham etmiyorum. Fakat güzel gözleri aynı zamanda pek zeki bakıyor. Fazlaca soğukkanlı değil mi?

— izin verin. Bir an kendinizi onun yerine koyun.

Buraya piknik çantasını almaya geliyor. Karanlık basmak üzere. Birden evleneceği erkeğin cesedini görüyor. Onun yerinde olsaydınız ilk hareketiniz

cesede doğru koşmak olmaz mıydı?

— Evet, ama...

— Diyelim ki buna engel olan duygular var. Fakat bu kız yine de izlerin kendi ayağından çıkan izlerden daha derin olduğunu seziyor. Hatta kendi ayağıyla bu izleri kıyaslıyor. Pavyonda bıraktığı diğer ayakkabıları geliyor aklına. Sonunda bir hilenin varlığını buluyor... Hayır, bu kadarı mümkün değildir. Gerçi bu tür hareket bütünüyle imkânsız değildir. Fakat yine de inanılması güç.

— Bütün bunlar benim de aklımdan geçti. Bu konularda genç kızın bilgisine başvuracağım. Ama 45 kiloluk bir kızın bu izleri nasıl bıraktığı sorusunu hâlâ cevaplayamadık.

Hadley'in bakışları kararsız bir şekilde pavyonun penceresine takıldı.

— Kuzum Fell, o çantada ne var?

— Hangi çantada? Bakmamış mıydınız?

Bu sırada çevreyi araştırmakla görevli bir memur oraya yaklaştı. Kanıt olması mümkün olan bir şey bulunduğunu söylüyordu. Açık avucunda kırmızı boyalı bir tırnak parçası parlıyordu:

— Bir kadın tırnağı. Kırılmış. Başmüfettiş:

— Nerede buldunuz? diye sordu.

— Tenis kortunda,. İki iz dizisinin ortasında, Tahta kapının yaklaşık on iki adım berisinde.

— Tırnağı selofan bir zarfa koyunuz. Ben Bayan Brenda'nın tırnağının kırık olduğunu fark etmemiştim. Kontrolü kolay. Eğer bu cici kız bana yalan kıvırdıysa vay haline!

— Yavaş olun. Siz heyecanlarınızı belli etmeme sanatını ne zaman öğreneceksiniz? Bir halden ötekine geçiyorsunuz. Bu tırnak parçasının orada bulunmasının normal bir nedeni olabilir. Şimdi ne yapmak niyetindesiniz?

Hadley hâlâ heyecanlıydı:

— Ne mi yapmak? Ne mi?

Başmüfettiş burnundan soludu ve devam etti:

— Ölünün boyun atkısında tırnak izleri ve kopmuş bir tırnak parçası. Buna rağmen niyetimi soruyorsunuz. Önce bu kurnazı konuşurmak gerekecek. Müfettiş Gates, Brenda ile Hugh'u gönderin bana.

XI

Hadley'in sınırları yatışmamıştı. Öte yandan onu uzun süre bekleyen Hugh da sinirliydi. Burnu Hadley'in bir işkence metodu olarak değerlendirterek sakin olmaya zorladı kendini. Gates onları götürdüğünde Başmüfettiş kalemینی yontmakla uğraşıyordu:

— Merhaba Hugh Rowland, dedi, sizi uzun zaman görememiştim. JeweH'in mahkemesinden beri **olmalı?**

— Evet sayın başmüfettiş, O davanın avukatıydım.

Hadley genç kıza döndü:

— Affımızı dilerim Bayan Brenda White. . Sizi bir kez daha rahatsız etmek zorunda kaldım. Size birkaç soru soracağım. Doktor Felli tanıdığınızı sanırım. Fell, şapkasını çıkararak onları selâmladı. Hugh, iki erkeğin birden seri olarak Brenda'nın sağ eline baktıklarını gördü. Hâlbuki o tırnak parçası cebinde duruyordu. Öyleyse niçin oraya baktılar?

Hadley söze başladı:

— Önce Bayan Kitty'nin söyledikleri hakkında bir **Şey...**

— Emirlerinize amadeyim.

— Teşekkür ederim. Buna göre bugün Hugh Rowland, size Frank'la nişanımızı bozdurmak istemiş. Siz de bu teklifi kabul etmemişsiniz, öyle mi?

- Evet, ama o ana ait olmak üzere.
- Anlıyorum. Ama sonra fikrinizi değiştirdiniz.
- Doğrusunu istiyorsanız zaten bunu istiyordum.
- Tatbikata sonra giriştiniz ama?

— Evet.

— Peki niçin?

Brenda yardım ister gibi Hugh'a baktı. Fakat o bu bakışı fark edecek durumda değildi. Elini pantolonunun cebine sokmuş, tırnak parçasının orada olduğundan emin olmak istiyordu. Fakat bulamadı. Demek ö tırnak parçasını buldular? ?

Hadley:

— Cebinizde bir şeyler arıyorsunuz galiba Bay Rowland? Sigara ikram edebilirim.

— Hayır, teşekkür ederim.

Hadley, Brenda'ya döndü:

— Neyse, aldığınız önemli karardan söz ediyorduk.

Hugh, kendisinin de hayret ettiği büyük bir soğukkanlılıkla konuştu :

— Bir itirazda bulunmama izin verirseniz : Bu konuya dönmek yararsızdır. Fakat onunla evlenmek istemiyordu..

Hadley kısa yoldan konuya girdi:

— Şimdi tenis oynamak için karşılaştığınız ana dönelim Bay Hugh Rowland. Şu anlamda bir cümle saffetmişsiniz: «Bu akşam gece bastırmadan önce bir cinayet işlenecektir ve ben buna şaşmayacağım.» Bayan Brenda da bu söze «ben de» diye karşılık vermiş.

— Doğru.

— Bu sözlerinizi açıklar mısınız?

Hugh güldü:

— Hayır sayın başmüfettiş. Bu sözleri size ulaştıran kimse, havanın fırtınalı ve bunaltıcı olduğunu, bu yüzden de hepimizin sinirli olduğumuzu da söylemeliydi size.

— Güzel, tenis partisi başladı. Siz Kitty ile birlikte nişanlılara karşı oynuyordunuz. Tenis alanında şimdi Frank'ın öldüğü tarafta oynuyordunuz. Saat kaçta kadar oynadınız?

— Fırtına çıkıncaya, yaklaşık altıyı çeyrek geceye kadar.

— Bu süre içinde de Frank'a tehditler savurduğunuz anlaşılıyor.

— Tehditler mi? Yalnızca topu yüzüne fırlatacağıma dair sözler söylediğimi anımsıyorum.

— Kendisini memnuniyetle öldürebileceğinizi de söylemişsiniz.

—• Belki, ama anımsamıyorum.

Hadley, genç avukattan gözlerini ayırmadan:

— Bu. tenis partisi boyunca başka bir olay geçti mi?

— Hayır. Brenda'nın top atarken tırnağının kırıldığını saymazsak tabii. Bundan dolayı oyunu bırakmayı teklif etti.

Birden sessizlik oldu. Genç kız gülümsedi ve elini uzattı:

— Evet, öyle. Bay Hadley, raketin bazen tırnağı nasıl kırıdığını bilirsiniz.

Önce çok acımişti. Ama şimdi acısı geçti.

Hadley ayağa kalktı. Biraz ilerden Frank'ın atkısını alarak döndü. Sinirleri bozmak istercesine:

— Demek ki bayan, tenis oynarken kırıdınız tırnağınızı? Bu işin alanda olduğunu sanırım.

— Başka nerede olabilir ki?

— Evet, ben de size bundan söz edecektim. Alanda kırık bir tırnak bulmuşlar. Şu zarfın içinde. Bu zarf alanın kuzeyinde bulunmuştur, sizse güneyde oynuyordunuz.

Hugh aceleyle cevap verdi:

— Çünkü yer değiştirmiştik. Bunu Bayan Kitty de doğrulayacaktır.

Hugh sustu, elini Brenda'nın eli üzerine koydu. Bu eller buz gibiydi. Gedeon Fell, alaycı bir tavırla Hadley'e baktı. Hadley, Hugh'a dönerek:

— Kuzum, bu masala inandığımı mı sanıyorsunuz?

— Olay tıpkı anlattığım gibidir efendim.

— Sizin hesabınıza doğru olmasını dilerim. Bana Kitty'yi çağırınız. Doktor Nick de gelsin.

Bir polis memuru Hadley'in emirlerini yerine getirmek için seğirtti. Hadley sordu :

— Demek fırtına çıkınca pavyona girdiniz?

— Evet. Orada heyecanlı bir cinayet haberi gördük. Madge Sturgess'in intiharı olayı. Frank, bunu görünce şaşırıldı. Soğukkanlı görünmeye çalıştı. Ama endişe ettiği belli oluyordu. Hatta Kitty, niçin böyle endişeli olduğunu sordu.

— Frank nedenini söyledi mi?

— Hayır.

— Şaşkınlığını belli eden izler neler? Hugh'un cevap vermesine fırsat kalmadan Brenda atıldı:

— Yüzünden okunuyordu. Frank'ı biraz tanıyan bunu rahatlıkla anlardı. Bir başka noktada, suç işleme konusunda konuşuyorduk.

— Bayan Kitty bunu anlatmamıştı.

— Elbette. Çünkü Kitty de kocasını öldürdüğünden dolayı suçlama altında kaldığını anlattı. Sizin bu evde bulunuşunuzdan korktuğunu söyledi.

— Galiba bütün bunlar şakaymış?

— Bilmiyorum, gerçi biraz sonra bize de şaka olduğunu söylemişti. Ama içime kurt düştü.

Genç kız bundan sonra pavyonda konuşulanları kısaca özetledi. Başmüfettiş şaşırılmış gibi kaşlarını kaldırdı. Hugh terazinin kendi lehlerinde ağırlaştığını fark etti.

Brenda açıklamada bulundu:

— Ben boğmak fikrinde olduğumu söylemiştim.

Onun için de biraz sonra Frank'ı boğulmuş olarak görmek beni ürküttü. Öyle korktum ki, onun yanına koşmaktan bile çekindim. Birden kötü rastlantıların aleyhimde olacağını düşündüm.

Hadley, yatıştırıcı bir eda ile:

— Durumunuzu kavriyorum, dedi, fakat nasıl olduda ayak izlerinin sahte olduğunu kestirebildiniz? da ayak izlerinin sahte olduğunu kestirebildiniz?

— Efendim, bunu hemen kestiremedim. önce izlerin pek küçük oluşu dikkatimi çekti. Buralarda bu kadar küçük ayak kabı yalnızca ben giyiyorum. İzlerin ökçesi de tıpkı benimki gibiydi. Karşılaştırmak aklıma geldi.

Başmüfettiş kafa salladı. Bütünüyle değilse bile yarı yarıya inandığını belli ediyordu. Bir süre genç kızın yüzünü inceledi. Sonra devamla :

— Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum. İşi başlangıcından ele alalım. Demin söylediğiniz gibi Frank, komşu bayanla sizden uzaklaştığı zaman siz de Rowland'la birlikte bahçe yolunda yürütmüşsünüz. Rowland'ın hangi yöne gittiğini biliyor musunuz?

— Evet, evine.

— Ama sonuç böyle çıkmadı.

— Arabasına bindi ve hareket etti.

— öyle. Derken siz deliye dönerek eve gittiniz ve mutfağa girdiniz. Tekrar niçin tenis alanına döndünüz?

— Pavyondan piknik çantasını almak için.

— Şimdi bu bavul nerede?

— Orada, pavyonda. Buradan bile görünüyor.

— Çantaya el sürmediniz değil mi?

— Hayır.

. — Ağır olduğunu sanıyorum. Başmüfettiş pavyona girmek için izin istedi. Çantayı kontrol ettikten sonra:

— Pek ağır değilmiş, dedi.

Bavulu açtı. Üzerinde tartışılan ayakkabılar içinde yoktu.

XII

Bütün bunlar olurken Kitty ile Nick de, dul kadının güzel ve küçük evini çevreleyen bahçede konuşuyorlardı.

Dizlerini kollarıyla sararak eşiğe oturan Kitty, sağlam koluyla elma soymaya çalışan Nick'in hırçın sözlerini dinliyordu. Nick:

— Polisin o saçma sapan yönlerde zaman harcamasına dayancım kalmadı, dedi, evin her yanını laboratuara benzettiler.

Kitty sordu :

— Nick, ne dersin, Frank'ı kim öldürdü?

— Elbette o Hugh Rowland denen adam...

Kitty sabırsızlandı:

— Canım, işte anladık, öyle söylemen gerekiyor.

Ama gerçekte kim öldürdü?

Nick yineledi:

— O Hugh Rowland denen adam!

— Neyse, sorumdan vazgeçtim. Yalnız sizden bir isteğim var. Brenda'nın bu şekilde yalan söylemesini engelleyin.

— Yalan söylediğini mi sanıyorsunuz?

— Hem de nasıl. Bu iş oldukça açık. Frank tenis alanının ortasında öldürülmüş. Hem de katilin izi bile yok. Brenda onu öyle görünce iz bırakarak aptalca oraya gitmiş. Kendini toparladığında da katillikle suçlanacağını anlamış ve yalanlar uydurmuş. Çünkü önce izler Brenda'nın izleri olmayacak kadar derin. Sonra da katilin izleri yok ortada.

— Hiçbir isabeti olmayan sözler bunlar.

Kitty iç çekti:

— Bu kadar aptal olmamalısınız. Frank'ın inatçı biri olduğunu bilirsiniz.

Bahse girişmeyi de çok sever. Katil her kimse, Frank'la bahse tutuşmuş varsa yalım. Sırıkla atlayacak ve alanın tam ortasına varacaktır. Derhal harekete geçer. Çamurmuş, elbisenin mahvolmasıymış umursamaz bile.

Nick, dudak büktü:

— Siz bir şey bilmiyorsunuz galiba. O uzaklığı ancak yetenekli bir olimpiyat şampiyonu atlayabilir.

Ama o da atlayamaz. Fakat itiraf edeyim ki, bunları ben de düşündüm. Ama mümkün değil.

Biraz düşündükten sonra ekledi:

— Ve Brenda yalan söylemiyor.

— Bu konuda emin misiniz?

— Çünkü bu kız hiç yalan söylememiştir. Ona niçin inanmak istemiyorsunuz?

— Çünkü efendim, bu hikâyenin sonunda katil diye beni suçlayacaklar.

Nick kahkahayla güldü. Kitty devam etti:

— Gerçi bunun saçmalığı da meydanda. Çünkü ben daha büyük numaralı ayakkabı giyiyorum. Gerçi bugün bir gaf yaptım. Mesele bu...

— Frank'ı sizin öldürmeniz olur cinnet değil. Ona karşı beslediğiniz duyguları bilirdim. Daha doğrusu ikinizin birbirinize olan duygularınızı.

Kitty sinirle sordu:

— Bu sözlerinizle neyi kastediyorsunuz?

— Frank'ın evinizden bazen dörtte, beşte çıktığını bilmediğimi mi sanıyorsunuz?

Bu konuda hiç ağzımı açmadım. Çünkü sizden, tecrübelerinizden çok şey öğreneceğini düşünüyordum. Frank'ı sevdiğimi ve onun için her şeyi göze aldığımı bilirsiniz. Sonra siz onunla evlenmek için denk değilsiniz. Öyleyse bu tip bir serüvenin hiçbir kötü yanı yoktu.

Karanlıkta Kitty'nin gözleri büyüdü. Hâlâ dizlerini kucaklamış durumda oturuyordu. Meydan okurcasına :

Siz de Brenda'ya göre oldukça yaşlısınız. Bizimkine kıyasla sizin aranızdaki yaş farkı çok daha büyük.

— Ben...

— Sizin Brenda'ya nasıl baktığınızı birkaç kez gördüm. Üstelik onun annesiyle zamanında nasıl ilgilendiğinizi de duymuştum. Demek o kadarı yetmedi, kızıyla devam etmek fikrinde misiniz?

— Bu kadar insafsız konuşmayın.

— İçinde bulunduğumuz şartlar öyle gerektiriyor. Öyle değil mi yani? Brenda'yı elde etmek için Frank'tan kurtulmak istemeniz doğal değil mi?

— Ne? Frank'ı benim öldürdüğümü mü söylemek istiyorsunuz?

Kitty sakin cevap verdi:

— Ötesini bilmem.

Nick, gayet tatlı bir sesle:

— Amacım Brenda ile Frank'ı birleştirmekti. Sizce onların evlenmelerine bir ay kala Frank'ı öldürüyorum. Biraz mantıklı olunuz kuzum. Hiç çocuğum olmadığını ve bundan sonra da olmamasının muhtemel olduğunu biliyorsunuz. Frank'ı evlâdım bilmişken nasıl yok edebilirim? dedi.

Kitty:

— Ben de öyle demedim. Ama bir nokta... evet bir nokta...

Eli ile yaşlı adamın kırık kolunu ve bacağını işaret etti.

Nick:

— Evet, genellikle polis romanlarında bir kötürüm vardır ve cinayetleri o işler. Fakat güzelim ben tenis alanında sıyrıla atlayacak kadar genç ve dinç değilim. Kolum bacağım gerçekten kırık... Siz yanlış iz üzerindesiniz. Brenda'ya ilgi duymuş olabilirim. Ancak tüm avare hovardalar gibi onu ancak uzaktan sevebilirim.

— Siz ne dersiniz deyin, bir gerçek var: Frank'ı öldüren kim?

— Kim olacak? O Hugh Rowland denen adamdır.

Kaç kez tekrarladım. Size nasıl öldürdüğünü bile söyleyebilirim. Ama...

Nick ve Kitty irkildiler. Bahçe kapısından çavuş Mac Dougal girdi içeriye.

Nezakete ikisini de başmüfettişin çağırdığını haber verdi.

Pavyonun önüne geldiklerinde Hadley'i, hemen bütünüyle boşalmış çanta elinde olduğu halde konuşuyor buldular:

— İtiraf ederim ki bunun biraz daha ağır olacağını sanmıştım Bayan Brenda.

Umduğum gibi olsaydı her şey kendiliğinden çözümlenecekti.

— Neymiş o çözümlenecek olan?

Brenda bu soruyu heyecanla sormuştu. Hadley cevap verdi:

— Tahmin edemiyor musunuz?

— Hayır.

— Varsayalım ki bu çanta onbeş yirmi ya da daha fazla kilo ağırlığımdaydı. Ve siz bunu alıp tenis kortuna giriyorsunuz. Bu halde esrarengiz izlerin sırrı çözülecekti.

Hugh, Hadley'in sözünü kesti:

— Fakat, say m müfettiş...

— Evet itirazınızı düşündüm. Cinayete giden insanın yanma tabak, çanak alması gerekmez, diyeceksiniz. Fakat bu varsayımı ileri sürmem gerekirdi.

Kitty, Nick'e fısıldadı:

— Anlamıyorum. Bu valiz biraz önce doluydu.

— Doğru mu bu?

— Bütünüyle.

— Herhalde bu sim kendinize saklıyorsunuz, öyle umarım.

Kitty bu tehditten ürktü. Dehşet içindeydi:

— Acaba kendinizde olduğunuzdan emin misiniz? Herhalde bildiklerimi polisten saklayacak değilim.

Nick başını salladı:

— Gerçek katilin bulunmasını mı istiyorsunuz?

— Elbette.

— O katilin hemen yakalanmasını, birkaç dakika içinde tutuklanmasını mı?

— Elbette, birkaç dakika içinde.

Nick'in konuşması kadını titretti:

— Bana bakın Kitty! Brenda'nın söylediği doğru

dur. Duyuyor musunuz? O kız ayağını tenis kortuna basmamıştır. Çantadakilere gelince: Onları benim aşırıldığını sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Öyle olsa ne reye saklayacaktım. Hem sonra hiç yalnız kalmadım ki.

Kadın:

— Doğru, dedi.

— Tabak çanağın cinayetle hiçbir ilgisi yok. Gevezeliğiniz yüzünden işi karmakarışık etmeyin, tamam mı?

— Nick, ben kanun karşısında namuslu hareket etmek istiyorum. Yalan söylememi istiyorsanız aldanıyorsunuz.

— Yalan söylemek mi? Çantanın içinde tabak çanak olduğunu nasıl temin edebilirsiniz?

— Gayet iyi biliyorum.

— O çantaya ne zamandan beri bakmadığınızı öğrenebilir miyim?

— Yaklaşık bir yıl oluyor.

— Şunu bilin ki, insan bütünüyle emin olmadığı bir şey hakkında polise tanıklık etmemeli. Bunun karşılığında size gerçek katili, eli kelepçeli olarak yarım saat içinde takdim edeceğime söz veriyorum. Başka isteğiniz var mı?

Kitty'nin cevabına meydan kalmadan, başmüfettiş yaklaşmalarını istedi.

XIII

— Bayan Kitty, ifadenize başvuracağız.

Kitty, çantanın içinde altı aydan beri tabak çanak olmadığını söyledi. Hugh çok şaşırıldı. Artık Brenda temize çıkmış sayılabilirdi ve her şey Hugh'a vız gelirdi. Hugh'un aklına Brenda'yı kurtarmak için Kitty'nin yalan söylediği geldi. Ona karşı minnet duygularıyla doldu.

Hugh, birden karanlıklar içinde Nick'in yüzünü gördü. Her şeyi çözer gibi olmuştu. Demek o aşırılmış? Her şeyi görüp harekete geçmiş demek? Bu ne büyük fedakârlıktı?

Hadley Kitty'ye soracaklarını sormuştu:

— Teşekkür ederim bayan, dedi, fakat aydınlanması gereken biriki şey daha var. Şimdi Hugh Rowland'ı dinleyeceğiz.

Hugh'a döndü :

— Şu anda nasıl bir suçlama altında olduğunuzu biliyorsunuz.

— Özür dilerim, sözlerinizin anlamını çıkaramadım.

— Yediği biraz geç arabanıza atladınız. Nereye gittiniz?

— Evden yirmi, otuz metre uzaklaşabildim. Lastiğim patladı. Yenisini takmam gerekiyordu.

— Yani lâstiğinizin önceden patladığını fark etmeksizin hareket ettiğinizi söylemek istiyorsunuz.

— Evet efendim. Ya da tam hareket ettiğim sırada. Yalnız şurası kesin ki, lâstiği

tamir etmek için arabayı durdurdum.

— Saat kaçtı ve bu iş yaklaşık ne kadar zamanınızı aldı?

— Yaklaşık yirmi dakika. Tam bitiriyordum, o sırada saate baktım ve yediyi yirmi beş geçtiğini gördüm. Buraya gelmemin nedeni de pompa almaktı. Kendiminki yoktu ve garajda pompa olduğunu biliyordum.

Nick homurdandı:

— Çok garip.

Hugh, adımını bir basamağa atmışken boşa basmış hissine kapıldı.

Hadley birden geriye dönerek Nick'e sordu:

— Garip olan nedir?

— Bizim garajdaki pompa tazyikli hava ile lastik doldurur. Bay Hugh Rowland'ın bundan nasıl yararlanmak istediği çok garip.

Hugh ısrar etti.

— Garajın bir tarafında adi bir pompa gördüğümü anımsıyorum.

Brenda onu destekledi:

— Evet, öyle bir pompa olduğunu ben de anımsıyorum.

Nick, hiçbir şey söylemeden başını salladı. Hadley :

— Devam edin ve böyle bir anda lastiğinizin patladığına şükredin. Peki aradığınız pompayı buldunuz mu?

— Bulamadım. Çünkü garaja giderken tenis alanının kapısını açık buldum ve merak ederek içeri girdim.

— Niçin girdiniz? Doğal olmayan bir yan var burada. Siz hedefe gidiyordunuz, yolunuzdan sapmamanız gerekirdi.

Hugh bir an düşündü :

— Saptım. Çünkü o kapıyı biraz önce kendim kapatmıştım. Niçin açılmış diye şaşmış olmalıyım. Biri içeriye girmiş ve o biri de Frank'mış. Şimdi açıklığa kavuştu bu.

Hugh, bundan sonra mümkün olduğunca mantıklı yalanlar söylemek için kendini hazırlayarak devam etti:

— Kapalı alana girdim. Alacakaranlıktı ama şekiller anımsanabiliyordu. Şimdi bulunduğum noktada Brenda'nın ayakta durduğunu gördüm. Çok şaşkın bir hali vardı, ona doğru koştum. Size verdiği ifadeleri bana da tekrarladı.

— Saat kaçtı?

— Yedi buçuk sıraları olmalı... Brenda perişan bir haldeydi. Tartıştık. İzler onun izlerine benziyordu. Silmek, ortadan kaldırmak aklıma geldi. Elimde tokaçla görmelerinin sebebi budur.

Hadley, bir köşede duran Fell'e anlamlı anlamlı baktı. Bu bakış Hugh'un dikkatinden kaçmadı ve ifadesinin tam yerini bulduğunu düşündü.

— Demek izleri silmek istediniz. Oysa şerefli avukatlık mesleğinin bir üyesisiniz. Böyle bir suça yöneldiniz, ama vicdanınızın değil Maria'nın etkisiyle bunu işlemekten vazgeçtiniz.

— Hayır.

— Öyleyse devam edin.

— Hareketimin saçma ve tehlikeli olduğunu kabul ediyorum. Ama iki nedenden dolayı bunu yapmadım : Birincisi, bizzat Brenda White buna izin vermedi, gerçeği söyleyeceğini bildirdi. İkincisi de, tam bozacağım sırada bunların çok derin olduğunu ve Brenda'ya ait olmadıklarını düşündüm.

Hadley'in yüzünde zalimce bir memnuniyet okundu :

— İçten konuştuğunuz için size teşekkür ederim Bay Rowland. Dürüstlüğünüzü ileride göz önünde bulunduracağız. İkinci konuya gelelim. Sizin tenis alanındaki kendi izlerinize. Bu izler sizin mi?

— Evet, benim.

— Oraya ne zaman gittiniz?

— Brenda eve döndükten sonra. Saat sekize on kala ile sekiz arası olmalıydı.

— Cesede yaklaşmak gerektiğini nasıl çıkardınız?

— Frank'ın tenis kortuna giriş nedenini çıkarırım diye ummuştum. Kendi

kendime birçok sorular da sordum. Ayrıca raketini aradım.

— Durun bakalım! Burada duran raketi mi? O raketi ve top torbasını nasıl görememiş olabilirsiniz?

Hugh şaşırıldı:

— İnanın göremedim.

Hadley:

— İhtimal Brenda White onları fark etmiştir?

Brenda cevap verdi :

— Hayır. Hatta onların burada bulunmadığını bile iddia edebilirim. Çünkü burada uzunca bir zaman kaldım. Eğer olsaydı raket, toplar ve kitap gözüme çarpardı.

— Bu kitap sonradan mı konuldu diyorsunuz?

— Bilmiyorum.

— Peki sizin fikriniz nedir Bay Hugh?

— Söylediğiniz mümkündür sayın müfettiş. Fakat ben onları görmedim.

Nick yeniden:

— Çok garip, dedi.

Hadley:

— Bu konuya yeniden döneriz. Bay Rowland cesede el değdirdiniz mi?

Hugh önce hayır demeyi düşündü. Ama Brenda'nın Frank'a yaklaşarak atkısını boynundan çektiğini hatırlayınca «evet» dedi. Ama Hadley bu tereddüdü kaçırmamıştı:

— Hayır diyecektiniz, evet dediniz. Nedir bunun anlamı?

— Özür dilerim. Evet dokundum. Hatta atkısını bile çektim.

— Bu işi niye yaptınız?

— Belki yaşıyordur diye geçici bir umuda kapıldım. Atkısını gevşetmek istedim.

— Öyle mi? Saat yedi buçukta onun öldüğünden emindiniz. Oysa sekizde muayene etmek istediniz.

Hugh büyük bir yanlış yaptığını anladı. Bunu düzeltmek gerekiyordu:

— Düşüncelerimi açıklayamadım galiba. Frank'ın öldüğüne dair bütün kanıtlar vardı. Ama insan bir ölünün yanında yine de bazı duygulara kapılıyor işte.

Nick üçüncü kez:

— Garip! dedi ve tekerlekli arabasını sürerek topluluğun ortasına geldi. Tatlı, hazin ve insana etki edecek şekilde konuştu:

— Bu tartışmaya karışmak istemezdim. Ancak bir noktaya işaret etmek isterim. Frank'ın ölümü beni çok sarstı elbet. Bu Rowland'dan nefret ettiğim izlenimi bırakmış olabilirim üzerinizde. Ancak şimdi o fikirlerimde ısrar etmiyorum. Suçluysa affetmiş değil. Brenda'nın mutluluğu için her şeyi yapmaya hazırım.

— Ne demek istiyorsunuz?

Nick burnunu hızla sildikten sonra:

— Ölmüş arkadaşım Noakes'le ben Brenda'nın iyiliğine çalıştık. Eğer Brenda bana Frank'la değil, Hugh'la evlenmek istediğini söyleseydi, ona kiminle isterse onunla evlenmesini salık verirdim. Mutluluğunu zedeleyecek biri değildir Nick.

Brenda:

— Rica ederim Nick, dedi.

— Hayır hayır küçük meleğim. Bu sözlerimle senin sevgini kazanmak değil amacım... Bizler sandığımız kadar genç değiliz ve olaylar bizim istediğimiz şekilde oluşmüyor. Başmüfettişe bunları söylemek istemiyordum. Ama demek istiyordum ki... Gerçi ben cinayet işlerini kitaplardan okuyarak teorik olarak bilirim. Fakat yetmiş kiloluk bir insanın ayağı dört numara ayakkabıya girmez... Hadley bu uzun sözleri kesti:

— Rica ederim söyleyeceklerinizi açık olarak söyleyin.

— Peki. Konuya giriyorum. Bundan onbeş gün kadar önce Frank'la Bay Rowland bir bahse girmişlerdi. Cambazlık gösterisi gibi bir şey. Gerçi bunu önce ben hatırlamıştım. Özetle Bay Hadley. bu ayak izlerinin garip bir özelliği var.

Adımlar güvenle atılmış izlenimi veriyor değil mi?

— Kuzum ağzınızda gevelemeyin lafları. Ne bahsine tutuşmuşlardı?

— Hugh Rowland, elleri üzerinde bütün bahçeyi gezebileceğini söylemişti. Usta bir jimnastikçi bunu yapabilir. Yetmiş kiloluk bir adam da Brenda'nın ayakkabısını ayaklarına, geçiremese bile ellerine geçirebilir. Şimdi, Frank'ın katili ona diyor ki, haydi seninde bahse girişelim. Ayağımı sokamayacak kadar küçük ayakkabılarla çamurlu tenis kortunu geçeceğim. Bu tür iddialara bayılan Frank, hemen karşı koyuyor ve geçemeyeceğini belirtiyor. Bunun üzerine katil, her kimse, ellerini küçük ayakkabılara sokuyor ve elleri üzerinde çamurlarda yürümeye başlıyor. Küçük izlerin neden zikzaklar çizdiğini böylece açıklayabiliriz.

Hadley karşı çıktı:

—Bütün bunlar saçma Bay Nick. Ayrıca sizin katil derken Hugh Rowland'ı kastettiğiniz de gözlerden kaçmıyor. Ama söylediğiniz şey usta bir cambazın yapabileceği bir oyun.

XIV

Ertesi gün günlerden pazardı. Hugh yataktan, her yanını ter basmış olarak uyandı. Brenda ile birlikte düştükleri bu kuyudan nasıl çıkacaklarını düşünüyordu hep. Hem de kendi kazdıkları kuyu. Ancak Chandler adındaki cambaz, ellerine Brenda'nın ayakkabılarını giyerek cinayet işledi diye suçlanırsa o zaman yalanlarını itiraf edeceklerdi. Brenda ile böyle anlaştılar.

Şimdi işe bir de cambaz karışıyordu demek ki. Onun bu işte suçu olmadığını ancak Hugh'la Brenda kanıtlayabilirdi ve Hugh Chandler'i kurtarmak için harekete geçmeye karar verdi. Ama daha önce babasının, yaşlı avukat Rowland'ın fikrini alması gerekiyordu.

Pazar günleri rahatsız edilmekten hiç hoşlanmayan, koca gözlüklerinin ardından gözlerini kırpıştırarak bakan bu ufak tefek adam, Hugh'un anlattıklarını sabırla ve şaşkınlık duymadan dinledi. Sonunda:

— Yalana başvurmamalıydın, dedi.

— Bırak da anlatayım baba. Sorun bambaşka. Çok güç durumda olduğumuzu anlamıyor musunuz? Hahatlı olduğumu farz edelim. Bana ne gibi tavsiyelerde bulunursunuz?

— önce kendi planını açıkla.

— Chandler tutuklanırsa gerçeği itiraf edeceğiz.

— Size inanacaklarından emin misiniz?

— Ama bu adam masum.

— Nereden biliyorsun?.. Seni etkilemek istemem oğlum. Ama bırak polis bildiğini yapsın. Sabırlı olmak en iyisi. Chandler'e gelince, onun suçlu olması çok mümkündür. Şu anda kendini güvenli hissediyordur. Hiçbir falso yapmamıştır. Fakat işte başkalarının çıkardığı izler yüzünden suçlu olduğu anlaşılıyor. Bu talihin garip bir cilvesidir.

Hugh babasını büyük bir dikkatle dinliyordu. Gözlerini ayırmadan onu izliyordu. Babası devam etti:

— Bu üzücü olay basma iş açarsa mesleğine büyük zarar verir.

— Bana vız gelir.

— Aceleden vazgeç. Önce şu adamın suçlu olup olmadığını öğreneceğiz. Bu şeytanca cinayeti nasıl işlediğini anlayacağız.

— Ama kanıtlamak o kadar güç ki. Hiçbir iz olmadan nasıl oraya gider ve gelir?

— Adam cambaz değil mi? Sonra ağlar üzerinde yürüyerek cinayet noktasına gidebileceğini sen söylememiş miydin?

— Peki?

— Bu işi kontrol edelim. Bana Sheppey'i çağır.

Biraz sonra avukat yazıhanesinin mutemedi girdi içeriye:

— İyi günler efendim.

— Hoş geldin. Bize bir yardımda bulunacaksın. Tenis alanının bir yanında diğer yanma ağ üzerinde yürüyerek geçmenin mümkün olup olmadığını araştıracağını.

— Baş üstüne. Fakat bunu yapacak bir alan bulmamız gerek.

— England Lane'in kulübünü biliyorsundur. Chandler iri yapılı birisiymiş. Onun gibi olan birisini ağın dayanıklılığını ölçmek için üzerinde yürüteceksin. Bu iş için yanma Angüs'u alabilirsin. Deney mümkün olduğunca çok file üzerinde yapılısın.

Baba oğul yeniden yalnız kaldılar. Baba:

— Heyecana kapılma,, dedi. Kitty ile Nick. Boş çanta hikâyesini doğruladıklarına göre korkmana gerek yok. Aslında Nick kızı hep savunmak istiyor. Onun için söylediklerinden dönemez. Şimdi ne yapacaksın?

— Brenda'yı görmek istiyorum.

— Öyleyse hemen telefonla haber ver.

Hugh telefonda numarayı çevirdi. Brenda'nın açacağını sanmıyordu. Ama doğrudan o açtı. Hugh sordu:

— Brenda, odada senden başka kimse var mı?

— Hayır, yalnızım.

— Benim hakkımda hâlâ dünkü duyguların geçerli mi?

Genç kız hararetle duygularının değişmediğini ve değişmeyeceğini söyledi.

Hugh:

— Kuzum oradan çıkamaz mısınız? Günün geri kalan bölümünü birlikte geçirelim.

Kız karşı çıktı:

Ah, Hugh, mümkün değil. Zavallı Nick'i düşünsene.

— Peki madem .sen gelemiyorsun, ben oraya geleyim mi?

— Peki. Saat kaçta?

— Önce gidip arabamı alayım. Bir saate kadar buluşuruz. Olanları anlatırım sana. Dünden beri değişik bir şey oldu mu?

— Hani şu Fell denen adam var ya? Sanırım bizim oyunumuzu çözdü o.

— Niçin böyle bir fikre kapıldınız?

— Telefonda açıklayamam. Her an içeriye Nick girebilir. Doktor Fell ve başmüfettiş sabahın dokuzundan beri buradalar. Kuşklarının farkındayım.

— Üzülme sen. Bir saate kadar yanında olurum.

Telefonu kapattıktan sonra Hugh, babasının çalışma odasına girdi. Bir süre sonra Sheppey de dönmüştü. Anlattı:

— Angus'la tenis alanına girdik. O anda kortlar boştu. Birinci kort sağlam tutturulmadığı için Angus düştü. Sanırım beli incinmiştir. Bununla birlikte bitişik korta çıkardım onu merdivenle ve dengeyi sağlamaya çalıştım. Ama bu file de göçtü. Angus ikinci kez düştü.

— Sonra?

— Üçüncü kortta sonuç daha parlak değildi. Tel koptu ve bizim Angus yine belini incitti.

Hugh oturduğu yerden gülüyordu. Rowland baba:

— Hugh, ne zaman terbiyeleneceksin? Devam et Sheppey.

— Dördüncü korta yaklaştığımızda elinde sopa

ile koşan bir adam tarafından rahatsız edildik. Adamın ağzından kötü sözler çıkıyordu. Sonra Angus'un iri yapısını görünce bizimle baş edemeyeceğini anlamış olmalı ki, kaçtı. Belli ki polis çağırmaya gitti. Bu nedenle deneyimizi bitirmeden dönmek zorunda kaldık.

— Peki söyleyin, dedi baba Rowland, bir adam tül üzerinde denge kurabilir mi? Kazıklar sağlanışa ve fileler yere inmezse elbette?

— Hele cambaz olursa elbette mümkündür.

Baba, oğul bakıştılar.

Hugh:

— Yakalayacağız keratayı, diye söylendi.

Telefon çaldı. Hugh açtı. Brenda boğuk bir sesle konuşuyordu:

— Seni rahatsız ettim Hugh. Hakkımızdan gelecekler.

— Nasıl geleceklermiş?

— Tenis alanına bir adam getirdiler. İp cambazı imiş.

— Nasıl? İp cambazı mıymış?

Bunu duyan baba Rowland telefonun yanma koştı.

— Evet bakmak için dışarıya çıktım ama beni kovdular.

— İp üzerinde durabildi mi?

— Hayır. Kazıklar ip cambazını çekecek güçte değilmiş. Kumlu ve çakıllı alana sokulmuş. Betona dayanmıyormuş. Eğer hâlâ Chandler kuşku altında ise...

Zaten bu adam ipten yürüyen cambaz değilmiş, başka marifetleri varmış.

Delikanlı haykırdı:

— Fakat katil ondan başkası olamaz Brenda.

— O olasılığı defterden siliniz. Doktor Fell büroya geliyor galiba, telefonu kapatıyorum.

Hugh'un tüm teorileri yıkılmıştı.

XV

Brenda'nın yüzünde dün geceki uykusuzluğun izleri vardı. Küçük bir lokantaya girdiler. Garsondan istedikleri kokteyl gelmişti:

— Haydi şunu için, dedi Hugh. Olanları sonra konuşuruz.

Brenda, bir solukta içti. Sonra:

— Hugh, dedi, acaba şu Doktor Fell her şeyin farkında mı? Yoksa çıldırılmış mı?

— Çıldırıldığını nereden çıkarıyorsun?

— Bana biraz delice göründü. Hadley'le ellerini kollarını sallayarak tartıştılar hep. Doktor Fell'in Hadley'i bir şeye ikna etmeye uğraştığı belli oluyordu.

— Sonuç?

— Onları izledim. Çitlerin ve ağaçların arkasından gizlenerek onlara yaklaştım... Ne oldu birden?

— Birden gazete aklıma geldi. Saat yedide ordaydı ve yirmi dakika sonra kayboldu. Bu nokta üzerinde yeterince durmadık. Onu bırakan mutlaka Chandler'dir... Neyse sen devam et.

— Tenis kortuna gelince Hadley'in pavyonu araştırdığı fikrine kapıldım. Orada bana ait eski bir süveter buldular. Fell'in şöyle bağırdığını duydum; «İşte üzerinde hiçbir iz bulunmayan bir kum alanı karşısındayız.» Anladın mı Hugh, aynen böyle dedi.

— Bizim için çok kötü. Hadley ne dedi buna?

— İtiraz etti. Burasının plajlardaki gibi olmadığını, ayak izinin çıktığı bir kum türü olduğunu söyledi. Fakat basılan yeri ellerinle silersen iz kalmayacağını da ekledi.

— Bu fikrini kesinlikle mi söylüyordu, yoksa tereddütlü müydü?

— Pek fark edemedim. Fakat Fell, patenlerle uğraşmaya başladı. Bir kova su getirdi ve döküp denemeler yaptı. Hadley fena halde kızıyordu. Sonra garaja girdiler. Yeniden tenis alanını su dökerek iyice ıslattılar, patenleri bastırarak ıslak alanda gezdirdiler.

Hugh:

— İyi ki, England's Lane'de yapmamışlar bu deneyleri. Çünkü bizimkiler de orada aynı deneyi yaptılar. Bizimkileri kovaladıktan sonra bekçi onlarla karışılınca iyice çileden çıkabilirdi. Eee, sonunda bir hükme vardılar mı?

— Farkında değilim. Yalnızca gördüklerimi ve duyduklarımı söylüyorum. Bir ara gittiler ve iki saat sonra yeniden döndüler. Yanlarında bir adam vardı. Onu filenin ipi üzerinde yürüttüler. Hadley bundan sonra hemen gitti. Fell yanıma

geldi ama cinayetten söz etmedi hiç. Kendinden özetti. Doktor deyince tıpla ilgisi yokmuş, felsefe doktoruymuş. Çok işlere girip çıkmış. Bütün bunlardan sonra ben de bir şeyden özettim. Neşelenmiştik. Hikâyeler anlatıyor ve gülüşüyorduk ki Nick geldi yanımıza. Frank'ın ölümünden sonra: niçin bu kadar neşeli olduğumu sordu. Ben bozuldu doğ al olarak.

Fell'in bu davranışı Hugh'da kuşkulara yol açtı Fakat endişelerini Brenda'ya açmak istemedi. Sonun da şöyle dedi:

— Chandler'i bulmaya karar verdim. Babam bu tasarımı henüz bilmiyor. Bilse karşı çıkardı.

Lokantadan ayrılarak bir telefon kulübesine gittiler. Rehberden Chandler adına olan telefonların hepsini aradıktan sonra nihayet bir kadınla karşılaştılar. Telin öbür yanındaki kadın :

— Affedersiniz dedi oğlumu bugün üçüncü defadır arıyorlar. Önce bir polis, sonra bir kadın. Ne oluyor kuzum? Dertler mi var yoksa?

— Hayır Bayan Chandler. Fakat...

— Aman Allah'ım hep sıkıntı, keder. Hâlbuki zavallı babacığı onu yetiştirmek için ne kadar emek harcamıştı. Dün gece olanlardan sonra patron onu kapı dışarı edecekmiş. Yalvarmış da kovulmaktan kurtulmuş. Ama yalan. Oğlumu görürseniz kulağına bükün. Bir olay çıkarmasın.

— Şimdi o nerede Bayan Chandler?

— Nerede olacak, Orpheum cambazhanesinde. Saat ikide provası var.

Telefonu kapattıktan sonra Hugh şöyle dedi:

— Görüyorsun ya cinayet gecesi Chandler görevinin başında değilmiş. Nerede olduğunu gizlemiş.

— İyi de şimdi oraya gidince Hadley ile karşılaşırız, olayı nasıl açıklayacağız ona?

— Orasını hiç düşünmüyorum. Nasıl olsa yoluna girer. Şimdi önemli olan bir an önce Chandler'i bulmak.

Orpheum cambazhanesinde, çarpıcı renklerden mayolar giymiş bir grup piramit yapıyordu. Piramidin en tepesindeki adam, orkestra eşliğinde yaman bir takla attı. Havada güzel şekiller çizdikten sonra yüzünde gülümsemeye bir arkadaşının ellerine düştü. Ayaklarının ucunda öylece durdu. Bir süre sonra piramidi meydana getiren kalabalık dağıldı. Herkes kişisel olarak değişik hareketler yapmaya başladı.

Chandler'i tarifinden çıkarmışlardı. Brenda;

— Onu buraya nasıl çağırabiliriz? diye sordu.

Karanlıkta ince yapılı bir adam kendilerine doğru ilerledi.

—Siz de kuşkusuz cambazlardan olacaksınız değil mi?

Brenda kibarca:

— Hayır efendim, dedi, fakat izin verirsiniz biraz kalacağız burada.

— Elbette efendim. Eğer izin vermek bana düşüyorsa baş üstüne.

— Çok teşekkür ederim. Demek Batı'dan geliyorsunuz?

— Hayır madam, Texas batıda değildir. Güney dedir.

— Affedersiniz, dedi.

— Birisini mi arıyordunuz, diye sordu adam onlara.

Brenda cevap verdi:

— Evet efendim. Arthur Chandler adındaki cambazı.

Adam elindeki kamçıyı şaklatarak gürültüler çıkarmaya başladı. Oyunculara bir ara dinlenme izni verildiğinde herkes bir köşeye çekildi. Bu arada kırmızı uzun bir pelerin giymiş adamın, kolunun altında bir paket olduğu halde yürüdüğünü gördüler. Bu adam koltukların birinde yalnız basma oturan bir kadının yanına gitti. Bunun üzerine kadın dönerek Hugh ve Brenda'nın bulunduğu yana baktı. Brenda onu resminden hemen tanıdı: Madge Sturgess.

Kendileriyle konuşan ince uzun boylu, kamçılı adam:

— Ben gideyim, dedi, eğer bir emriniz olursa beni şöyle bir ısıklıkla çağırabilirsiniz. Adım Clarence Lanriigan'dır.

Bir elinin iki parmağını ağzına götürerek bir ısıklık çaldı.

Orkestra yeniden başladığı halde Chandler acele etmedi. Tersine Brenda ile Hugh'un bulunduğu yere geldi:

— Ya, demek katili görmeye geldiniz? Hugh cevap verdi:

— İşte konuya çabucak girdiniz.

Chandler başını geriye atarak bir kahkaha koyuverdi. Sonra onlara yaklaşıp bir sır verir gibi:

— Her şey bitti, dedi, itiraf ettim. Şu anda tevkif işlemim tamamlanmıştır. Akşama tevkif ederler.

— Ama bundan endişe duymuyor gibisiniz?

— Evet, cidden öyle. Brenda:

— Belki kim olduğumuzu bildirmek yerinde olur.

— Ben sizi biliyorum. Beni görmeye geleceğinizi tahmin ediyordum zaten. Hatta bunun için de şunu yanımda getirdim.

Eğilip pelerininin altından bir paket çıkardı.

— Bu tabak ve çanakları size geri iade ediyorum. İyilik ettiğimi sanıyorum. Ama hapse girdiğimde bunlar başıma belâ kesilebilir. Ayakkabılar da burada. Tenis ayakkabıları.

Brenda şaşırdı. Hugh:

— Çantayı siz boşalttınız demek?

Chandler paketi ayağı ile dürttü :

— Evet. Hepsi bunun içinde... Sonra size verecek başka bir şeyim daha var. Babamın fotoğrafçı olduğunu biliyorsunuzdur belki.

Bir fotoğraf çıkardı. Resimde Frank'ın cesedi ve yanında da Brenda

görünüyordu. Objektif öyle bir anı yakalamıştı ki kızın çehresinde perişanlık okunuyordu. Gözleri dehşetle büyümüş, ağzı açılmış ve kolları piknik çantasının ağırlığı ile gerilmiş.

Chandler:

— Çok güzel değil mi? diye sordu. Brenda:

— Evet çok güzel, diye cevap verdi.

Kendi resminizi tanımışsınızdır. Ama amacımı yanlış anlamayın. Ben para sızdırıcı şantajcılardan değilim. Sizi böyle bir olayda kuşuların ötesinde tutmayı başardım.

— Size teşekkür etmeli miyim, etmemeli mi? Bir türlü kestiremiyorum, dedi Brenda.

Chandler:

— Şu anda o kadar kaygılıyım ki, lâf aramızda, başkalarının derdi ile uğraşacak durumda değilim.

Peki bu fotoğraftan niçin korkuyorsunuz. Burada Bayan White'ın masumluluğu kanıtlanıyor.

Hugh:

— Yok canım, dedi.

— Baksanıza öyle bir nokta hemen göze çarpıyor. Frank ölmüş. Bayan Brenda ondan henüz uzakta, bu ayak izlerinden de belli. Bundan daha iyisi olamaz herhalde.

Brenda sordu :

— Doğru mu Hugh?

— Evet, sahi. Bunu polisin sonradan çektiği fotoğraflarla karşılaştırdığımızda Brenda kurtuldu demektir. Ama size cinayet yerinde niçin bulunduğunuzu ve niçin fotoğraf makinesi taşıdığınızı sorabilir miyim?

— Orası benim sırrım. Bunu alıp saklayın. Aynısından başmüfettiş Hadley'de de var bir tane.

— Nasıl? Ne zamandan beri?

— Bugün öğleden beri. O şişman Fell'le gelerek rahatsız ettiler beni. Zaten bekliyordum onları. Ben de kendilerine bir fotoğraf koleksiyonu hazırlamıştım

Brenda:

— Demek Hadley biliyormuş. İyi ama bana niçin bir şey söylemedi?

Chandler alaycı şekilde:

— Herhalde bir şeyler söyleyecektir. O yönü merak etmeyiniz.

Hugh heyecanla sordu:

— Polise neler anlattınız?

Cambaz bu soruyu sakın bir şekilde cevapladı:

— Polis başmüfettişine dedim ki, annemin iyiliğini isteyen bir vatandaş o Frank Dorrance mikrobunu öldürmüştür.

— Çok rica ederim söyleyin, siz mi öldürdünüz onu?

— Ha işte, dostlarım, sorun burada. Laf aramızda belki ben öldürmüşümdür, belki de ben öldürmemişimdir. Eğer benim öldürdüğümü kanıtlamaya kalkışirlarsa çok zaman kaybedeceklerdir. Sizinle konuşmak fırsatını ilk ve son kez duyuyorum. Nerdeyse gelip alırlar beni. Zaten patron da kızdı. Kimbilir tutuklanınca ne diyecek.

Hugh dehşet içindeydi:

— Çok garipsiniz. Sanki tutuklanmaktan hoşlanır gibi bir haliniz var.

— Öyle olduğu kesin. Bırakın da söylemek istediklerimi sonuna kadar söyleyeyim. Size ihtiyatlı olmanızı tavsiye ederim. İzlerin Brenda White'a ait olduğunda ısrar etmeyin. Hoş, isterseniz benim ellerimi pabuçlara sokarak cinayeti işlediğimi söyleyiniz isterseniz. Ama o zaman benim gibi koruyucu meleğe ihanet etmiş olursunuz. Bana vız gelir bu. Aksini fotoğraflarla kanıtlarım.

Hugh sordu:

— Polise neler söylememizi isterdiniz?

Chandler bu soruya cevap vermeden devam etti:

— Bu iş benim için bir felâket olabilirdi. Çünkü ben ellerim üzerinde yürümeyi beceririm. Buna rağmen temize çıkmak gerekiyordu ve çıktım. Artık kim ne derse desin umurumda değil. Fotoğraf maklnası niçin yanımdaydı, buna ilişkin sorular sormayın. Orada ne kadar kaldığımı, tabak çanağı niçin aldığı mı, neler gördüğümü sormayın lütfen.

Hugh:

— Bu soruların büyük değeri var ama, dedi.

— Başmüfettişe bildirdiklerimi size de anlatayım. Fakat ondan ne bir kelime az ne de fazla: Sizleri kendime müttefik sayıyorum. Ellerimle yürüyerek o cinayeti işlediğimi uyduran siz değilsiniz inşallah.

— Biz değiliz. O hikâyeyi Doktor Nick uydurdu.

— Nick Young mu? Şu ihtiyar ha? Evin sahibi? Evet, o meymenetsizden söz edildiğini duymuştum.

— Fakat o bu yalanı sizi suçlamak için değil, beni ipe göndermek için uydurdu.

Chandler güldü:

— Her şey çorbaya dönmüş anlaşılan. Bari size bilgi vereyim de içiniz rahatlasın, Hadley'e anlattıklarımı anlatacağım. Her bilginin sonunda da doğru mu, yalan mı olduklarını belirteceğim. Hadley'e dedim ki:

O namussuz Frank'ın, dün saat beşte yaşlı iftiracının evine tenis oynamağa gideceğini öğrenmiştim. Burası doğru. Onunla karşılaşmak için yola çıktım, bir polisten adres sordum ve polis bana şüpheyile baktı. Tenis alanına altıya yirmi kala vardım. Alanda bir keşif gezisi yaptım ve kendim için en uygun noktayı pavyon olarak buldum. Frank'ı kuşkulandırmaksızın gazeteyi oraya bıraktım. Bunlar da doğru. Evet, niyetim Frank'ı öldürmekti. Bütün kanıtlar aleyhimde olmakla birlikte bu doğru değildir. Devam ediyorum: Bir takım adamların tenis alanına yürüdüklerini gördüm, bir ağacın arkasına gizlendim. Ortalığı seller götürürken de garaja saklandım. Oyuncuların birbirinden ayrıldıklarını oradayken gördüm. Frank komşu bayanı geçirecekti. Saklandığım yerde Frank'ın geri dönmesini bekledim. Yalnız başına geri döndü. Bunlar da gerçek. Alçak herif şarkı söylüyordu. Tenis alanına girmeden önce durdu. Bu doğru.

Tenis alanına yalnız girdiğini söyledim ki bu yalan. Brenda konuştu :
— Alana girdiğini gördüğünüze göre kim tarafından öldürüldüğünü de biliyorsunuzdur.

— Öldürenin ben olduğumu unutuyorsunuz. Hadley'e, onu benim öldürmüş olmam gerekir, dedi. Ama bu cinayeti nasıl işlemiş olduğumu bir türlü bulamıyorlar. Çıldırıyorlar.

— Peki sonra ne oldu?

— Hikâye bitti. Gerisini anlatmayacağım.

— Bu hikâye bir sürü muamma ile dolu. İyi ama anlamadığım nokta, sizin niçin kendinizi hapse attırmak için bu kadar çabaladığımızdır.

— Nedenini tahmin edemiyor musunuz?

— Bir düşündüğünüz var olmalı sizin. Ama ben tahmin edemiyorum.

— Ben suçluyum ve bulunması mümkün olmayan bir cinayet projesi bulmuşumdur.

— Sizde gerçek katilin fotoğrafı da olmalı.

Chandler inkâr etti:

— Hayır. Ben yazgının kurbanıyım. Hiçbir şeyde başarılı olamıyorum.

Hâlbuki o Frank namussuzu hep başarılı oluyor. Düşünün, ünlü bir cambaz olabilmek için, cinayet mahkemesinde katillere ait yerde oturmam gerekli.

Hugh :

—Bu gibi yollara başvuranlar çoktur. Sizin oyununuzdan ne jüri üyeleri, ne de hâkim hoşlanmayacaklardır. Reklâm olsun diye kellenizle oynuyorsunuz. Bana kalırsa gerçeği söylemek daha iyi. O zaman bir çırpıda meşhur olursunuz. Üstelik tehlikeye de düşmeyeceksiniz. Elinizdeki delilleri ortaya koymanız sizi günün kahramanı yapacaktır. Cambaz umutla baktı Hugh'a:

— Acaba? Mümkün mü? Öyle mi düşünüyorsunuz?

— — Hiç kuşkunuz olmasın.

— Pekâlâ öyleyse dinleyiniz, dedi. Bu sırada bir ses duyuldu:

— Hey, uçan mefistolar! Yerlerinizi alın. Dördüncü numara. Yerinizi alın, başlıyorum.

Chandler cevap verdi:

— Bir saniye, geliyorum.

Çağırın bağırdı:

— Bir saniye bile bekleyemem. Yeter be yahu.Üçü sayıncaya kadar yerinizde olmazsanız kadrodan çıkarıyorum sizi.

— Peki ama? Hugh:

— Gitseniz daha iyi edersiniz.

Chandler koşarak uzaklaştı yanlarından. Brenda :

— Bu adam Frank'ı kimin öldürdüğünü biliyor,dedi.

İkisi de Chandler'in yükseldiği noktaya bakarken Hugh'un omzuna bir el dokundu. Bu Hadley'in eliydi

XVII

Hugh, yanındaki koltuğu göstererek başmüfettişin oturmasını rica etti. Hadley tek kelime söyleme den bir kibrit çaktı. Karanlık sıralar arasında önünü buldu ve bir koltuğa yerleşti.

Hugh söze başladı:

— Sorun şu ki, biz size bildiğimiz bütün gerçeği söylemedik:

Hadley şaşırılmış gibiydi:

— Ben de bunun böyle olduğunu öğrendim, dedi.

— Size açıklamada bulunmak istiyoruz.

— Buna gerek kalmadı, teşekkür ederim. Hugh, durumlarının kötü olduğunu hissetti:

— Hakkınız var. Kötü hareket ettik. Fakat yanlışımızı bir dereceye kadar düzeltmek için fırsat var sanıyorum. Şu, anda öyle şeyler öğrendik ki...

Başmüfettiş kayıtsız bir baş hareketi yaptı. Hugh heyecanlandı:

— Fakat anlattığım şeylere ilgi göstermiyorsunuz bay müfettiş?

— İlgi göstermemi mi istiyorsunuz?

— Olayları daha iyi değerlendirebilecek bir durumdayız artık.

Brenda ısrar etti:

— Bay Hadley, bizi dinlemeyi kabul edin. Eğer kabul ederseniz akşama kadar katil yakalanmış olur. Chandler katilin resmini çekmiş.

— Aldanıyorsunuz küçük hanım. O ancak sizin cinayetin işlendiği yere gelişinizin fotoğrafını çekmiş.

— Evet efendim. Ama başka şeyler de var. Bize dedi ki...

Hadley kestirmeden:

— İzin verirseniz bu olayı burada bitirmek istiyorum. Ben atlatılamayacağımı sanıyordum. Hata etmişim.

Brenda'nın gözü cambaza ilişti. Hugh'a:

— Onu durdurmak gerek. Chandler düşecek farkında değil misiniz? Eğer bu kamçı şaklamaları durmazsa sinirleri dayanamayacak.

Hadley:

— Yok canım. Birçok şeyleri müthiş olarak görüyorsunuz. Hâlbuki dün...

— Dünü bırakın. Şu anda önemli olan Chandler.

— Hayır efendim, dedi Hadley, bu adam senelerdir aynı numarayı yapar. Bugün de kazasız yaptır. Elime sağ olarak geçmesi gerek. Hugh sordu:

— Onu tutuklayacak mısınız?

— Aslında tutuklanma kararı tamam. Farkında olmasa bile yakayı ele vermiştir. Artık işi bitiktir. Bu sabah Fell'le beni fena traşa getirdi. Ama gününü görecek.

Brenda haykırdı:

— Bu adam katili de biliyor. Onun fotoğrafı var elinde. Daha tenis kortuna nasıl girdiğini bile bilmediğiniz adamı nasıl tutuklarsınız?

Hadley cevap verdi:

— Her şeyi biliyoruz artık. O tenis kortunun ortasındaki çamurlara basmadan fiilen yürüyerek işledi cinayeti. Dün siz oyun oynarken filenin yüksekliği ne kadardı?

— Bilinen yükseklik. Zeminden bir raket eni, bir raket boyu yükseklikte.

— Evet. Fakat yağmurun etkisiyle file değişmiştir değil mi?

— Evet efendim. Ne de olsa yağmurun ağın ipleri üzerinde etkisi olur.

Brenda hâlâ cambaza bakıyordu. Birden koşarak ona doğru ilerlemeye başladı. Kırbacı şaklatan adama engel olmak istiyordu. Hugh da arkasından gitmek istedi. Ama Hadley onu engelledi:

— Bırakın. Eğer söz geçirebilirse geçirsin. İşte Bayan Sturgess de o tarafa gidiyor... Bakın, benim demek istediğim. Bir tenis filesinin belirli ağırlığı vardır değil mi? Üstelik rüzgâr da var. Sarkmış file rüzgârda yeri süpürecektir. Gevşek filenin uçlarına basmış ve çimenlere atlamış. Rüzgârla oynayan file izleri silmiş. Nasıl?

— Hugh, ayağa kalkmış Brenda'yı arıyordu. Fakat ne onu, ne de kamçılı adamı göremedi. Bir yandan da konuşuyordu:

— Ben aynı fikirde değilim. Chandler tüy sıklet **değil** ki. Bastığı yerde öyle silik bir iz bırakmaz.

— Bırakması önemli değil. Çünkü file kalın.

Hugh, gözlerini numara yapan cambaza kaldırdı.

Mefistolar uçuşuyor ve sanki bütünüyle boşluktalmış gibi görünüyordular.

Evet, kırbacın şaklamalarını durdurmak gerekir. Hadley birden:

— Oturun ve beni dinleyin. Katilin o olduğuna eminim.

— Peki Doktor Fell de sizinle aynı fikirde mi?

— O kimseyle aynı fikirde olmaz dostum. Burnunun doğrultusuna gider. Fakat o da Chandler'i katil sayıyor galiba.

Bu sırada Chandler trapezden atlamış, oyun arkadaşının elinden kurtulmuştu. Kolları ileriye doğru gerilmiş, havada uçuyordu. Numara gereği bir başka arkadaşına tutunacaktı.

Kırbaçlı adamın şakırtısı durdu. Bunun nedeni Brenda'nın orada belirmiş

olmasıydı. Chandler'in elleri arkadaşının eline oldukça yaklaştığı halde onu tutamadı. Tepetaklak yere düştü. Başı sıralardan birine çarptı, vücudu yanmış bir kâğıt gibi büküldü.

Kaldırdıklarında ölmüştü.

Elbisesi kırmızı olduğu için vücudunda kurşun yarası olduğu anlaşılmamıştı hemen. Kurşunlardan ikisi gövdeye, biri de kafasına isabet etmişti.

Aynı akşam saat onda, Doktor Fell, masanın başında özenle iskambil kâğıtlarından bir şato kurmaya çalışıyordu. Doktorun yeni taşındığı bu ev oldukça geniş. Ama çalışma odası karmakarışık. Doktor, kitapları raflara yerleştirirken, eline ilginç bir kitap geçiyor. Bir koltuğa oturup okumaya başlıyor ve böylece iş gecikiyordu.

İşte üç haftadan beri, bu nedenden kütüphane odası karmakarışık. Raflardan başka her yer kitap doluydu. Fell, sık sık yıkılan iskambil şatosunu yeniden yapıyor ve bol bol düşünüyordu. Ara sıra not aldığı da oluyordu.

Saat altı sıralarında Hadley içeri girdi. Heyecandan bitkin bir haldeydi:

— Yerleştirme işi oldukça ilerlemiş maşallah! Raflara yarım düzine kadar kitap sıralanmış. Bitmiş sayılır.

Fell homurdandı:

— Şakanın sırası değil. Ne var, ne yok?

— İkinci bir cinayet daha. Cambazhanede prova sırasmda Chandler üç kurşun yarası aldı. Katilin salonun neresinden ateş ettiği bilinmiyor. Silâhın sesini perdelemek içinmiş gibi adamın biri devamlı kırıbacını şaklatıyordu. Üstelik de büyük bir gürültüyle müzik çalıyordu. Yakından ateş edilmiş olmalı. Salonda bazı artistlerden ve bir kovboy grubundan başka kimse yoktu. Ben, Brenda White, Hugh Rovvland ve Madge Sturgess de vardık. Kuşkulular listesinden Hugh'u siliyorum. Çünkü yanımdaydı o sırada. Kovboylardan da hiçbiri ateş etmemiştir. Çünkü grup halinde oturuyorlardı. Brenda ye Sturgess'in üzerleri ni aradık, ne yanlarında ve ne de yakınlarında silâh bulamadık. Kısacası, bence salonda bulunanlardan hiçbiri ateş etmedi.

Fell, sakın olarak sonucu bildirdi:

— Öyleyse katil dışardan biridir.

— Ama sözüm bitmedi. Hiç kimse içeri girip suç işleyemezdi. Bütün kapılar kapalıydı. Yalnızca büyük kapı kontrol altmda değildi. Oradan da hiç kimse içeri girmemiştir.

— Bundan emin misiniz?

— Tanıklarım var. Bu cambazhanenin önü pazar günleri oldukça tenhadır, bilirsiniz. Yolun öte yanında ise bir gazete satıcısıyla bir tütüncü vardır. Bu iki dedikoducu herifin bütün işleri sokağı seyretmektir. Onları sorguya çektim.

İçeri hiç kimse girmemiş.

Doktor, şatosunun son kâğıdını da koyarken itiraz etti:

— Siz ne dediğinizi bilmiyorsunuz. Bir aksaklık vardır mutlaka.

— Orası doğru. Fakat aksaklık nerede?

Hizmetçi kadın sandviç ve bira getirdi. Çıkarken masanın üzerindeki tabancayı, tıpkı bir fare ölüsünün kuyruğundan tutar gibi alıp götürdü. Hadley, sandviçlerden birine saldırarak:

— Eh, şimdi artık ağzınızdaki baklayı çıkarabilirsiniz.

— Ağzımdaki baklayı mı?

— Evet. Fakat şu Chandler'in katil olmadığını kim söyleyebilir? Kendi ağzıyla itiraf etti.

— Demek, azizim Hadley, siz onun katil olduğuna inanıyorsunuz?

— Doğrusunu isterseniz inanmıyorum. Gerçi Frank'ı öldürdükten sonra bir başkası tarafından öldürülmesi de düşünülebilir. Fakat bu bana mümkün görünmüyor. Bence iki cinayeti de aynı katil işlemiştir.

Fell:

— işte şimdi güzel bir lâf ettin.

— Bugün öğleden sonra beni çileden çıkarın olay nedir biliyor musunuz? Hugh'la Bayan Brenda cambazda katilin fotoğrafının olduğunu söylüyorlar. Belki de ancak bu konuda Brenda'ya inanılabilir. Kimbilir belki de katil onun çok şey bildiğini anladığı için öldürmüştür.

Hadley'in açıklamaları ilginç gelmişti Fell'e. Bir el darbesiyle kurduğu şatoyu devirdi :

— Bunlar ilginç şeyler. Bildiklerini anlat.

— Efendim, biliyorsunuz. Chandler cinayet akşamı tenis alanı çevresinde bulunuyordu. Yanımda da fotoğraf makinesi vardı. Bir de çantası varmış. Tabak, çanağı onunla götürmüş. Kuşkusuz niyeti, olacağını bilmediği cinayetin resmini çekmek ve oradakileri alıp gitmek değilmiş. Zıppı adamın tekidir. Ama deli değildir. Amacı başkaydı. Bana çeşitli resimler verdi. Birinde Brenda yalnız. Diğerinde Hugh'la birlikte. Henüz yıkanmamış bir film de çantamda.

— Bana bunlardan daha önce söz etmeliydiniz. Niçin öyle duruyorsunuz?

— Sinirlerim bozuk. O filmi banyo etmeden önce bana Frank'ın katilinin cinayeti ne şekilde işlediğini söyleyin.

— Bilmiyorum.

— Ben de öylesine sormuştum zaten. Ama Çavuş Betts, Chandler'in evinde yaptığı araştırmada, kaybolduğu için üzüldüğümüz şeyi bulmuş ve üzerinde parmak izleri varmış.

— Öyleyse biliyorum.

Baş Müfettiş:

— Güzel. Öyleyse şimdi katilin adını söyleyin bana. Cinayeti niçin işlediğini de.

Doktor sakın bir sesle konuştu:

— En garibi şudur. Gerçek tam karşınızdaydı ve adeta gözünüze batıyordu. Hâlbuki siz görmediniz. En göze batan noktaların fark edilmedikleri doğrudur.

— Neyi kastediyorsunuz?

— Tenis alanını. Mahiyetini anlamadan bir bilmeceyi ilk kez çözüyorum diyebilirim. Dün akşam tenis alanının çevresini gözden geçirirken bir yandan da hayal gücümü çalıştırıyordum. Bu kumlu alanda ölenin izinden başka iz yoktu. Ayrıntılar gözümde canlandı. Brenda'nın izleri cinayet işlendikten yarım saat sonrasına aittir. Onun için Brenda katil olamazdı.

Doktor Fell, sönen purosunu tekrar yaktıktan sonra sözlerine devam etti:

— Ben mantık sırasına göre hareket ettim ve bazı noktalar dikkatimi çekti. Bunlardan birincisi, Frank öldürüldüğü sırada tenis alanının ortasına niçin gelmişti? Gerçi bahse tutuşmak diye bir fikir var ortada. Diyelim ki, birisi onunla bahse tutuştu ve filenin üzerinde yürüebileceğini, ya da elleri üzerinde yürüebileceğini söyledi. O halde Frank'ın alanın ortasında ne işi vardı? Pekâlâ kenardan izleyebilirdi? İkincisi, Chandler'in çekmecesinde bulunan o tabak, çanaklar niçin pavyondan kayboldular? Üçüncüsü, tenis alanının yapısı önemli bir özelliği açığa koyuyor.

Dördüncüsü, tenis kortunun zemini yalnız kumdan meydana gelmemiştir. Beton zemin üzerine kum ve çakıl dökülmüştür. Beşincisi, Dorrance'ın raketi ile top filesi ve kitabı niçin tenis kortunun kapısı önünde değil de, zıt yöndeki parmaklığın önünde bulundu?

Başmüfettiş:

— izin verin. Şimdi durumu daha iyi kavriyorum.

— Kati bir şey söyleyemem. Ama olayı azçok açıklayacağımı sanıyorum.

Listenizde başka noktalar var mı?

— Bir nokta daha var. Altıncısı, Dorrance'ın boğulduğunu açıkça gösteren atkı... Dostum, ani bir kararla işlendiğini sandığımız bu cinayet, uzun zaman danberi şeytanî bir şekilde hazırlanmış bir cinayettir.

Hiçbir ayrıntısı ihmal edilmemiştir. Tenis kortunun girişini gizleyen bodur ağaçların çevresini araştırırsanız siz de anlayacaksınız bunu.

Başmüfettiş:

- Demek ki katil...
- Evet, ta kendisi!

XIX

Madge Sturgess, oniki ağustos pazartesi günü tamamen boş bulunan tenis kortunda geziniyordu. File aynen duruyordu. Eğer yerdeki beyaz çizgiler de silinmemiş olsaydı, her şey cinayet gününün aynısı olarak kalacaktı. Hava güzel olmasa rağmen Madge'nin üzerinde siyah bir elbise vardı.

Uzun uzun çevresine baktı. Görüntü ona acı veriyordu. Yakınlarda kimsenin bulunup bulunmadığını anlamak için bağırdı. Kendisine cevap veren olmadı. Kavak ağaçlarının arasındaki dar yola gitti. Ayakkabısının burnuyla mekanik olarak yeri kazdığı bir sırada,, asma bir kilidin gömülmüş olduğunu gördü. Yağmurlardan dolayı biraz paslanmış olmasına rağmen kilidin yeni olduğu belli oluyordu.

Kadın kilidi tetkik ederken bir ses duydu. Bu Kitty'nin sesiydi.

— Beni korkuttunuz.

Kitty güldü:

— Evet hakkınız var. Aniden çıktım karşınıza. Havalarda ne kadar ısındı.

Affedersiniz, ben sizi tanıyor gibiyim.

— Her halde gazetedeki resmimi görmüş olacaksınız.

Kitty kalın sesiyle:

— Evet, gazetelerden gördüm. Siz Madge Sturgess'siniz. Sizin için feci şeyler oldu. Frank'ın size çok kötü davrandığım duymuştum.

Madge soğuk bir şekilde cevap verdi:

— Frank Dorrance ile hiçbir ilişkim yoktu.

— İstemeyerek sizi üzdüm galiba? Durumunuzu öğrenmek istemiştim.

— Yeni bir iş buldum. Bir güzellik enstitüsünde çalışıyorum... Fakat siz kimsiniz?

— Kitty Bancroft.

— Ya? Demek sizsiniz?

Sonra yapmacık tavrını değiştirerek: — Şimdiki işimden çok memnunum...

Yalnız bir şeyi çok merak ediyorum da...

— Söylemek ister misiniz?

— Doğrusunu isterseniz, her zaman olduğu gibi gereğinden fazla gevezelik ettim, işe alınmama korkusuyla kimsenin bilmemesi gereken şeyleri polise anlattım. Örneğin Chandler'in buraya cumartesi niçin geldiğini anlattım.

Kitty meraklanarak:

— Öyle mi? Kuzum bugün buraya niçin geldiniz?

— Beni polis çağırdı buraya.

— Polis mi?

— Evet. Sırf kendilerine yardım amacıyla çağırdıklarını söylediler. Doğrudan eve girmeye cesaret

edemedim. Nedenini bilmiyorum. Sonuç olarak, b«r» de onlar gibi insanım.

— Demek Chandler cumartesi günü buradaymış,

— Evet. Hem de birkaç saat kalmış. O bir artist cambazdı. Bu çitin üzerinden kolayca atlayabilirdi. Kendisine yaklaşıldığını, görünme ihtimalini sezdiği an bir kedi gibi sessizce öbür tarafa atlayabilirdi. Bahçeden içeriye bu şekilde girmiş olacak. Çünkü kapıda kocaman bir asma kilit gördüm.

Biraz önce kilidi çıkardığı yere baktı. Kitty sordu :

— Buraya ne yapmaya gelmiş?

— Sizin bu sun saklayacağınıza inanabilir miyim?

— Elbette. Biraz önce beni ismen tanıdığınızı belirttiniz. Nasıl bir insan olduğumu da bilirsiniz.

— Evet, Frank sizden söz etmişti bana. Fevkalâde bir kadın olduğunuzu fakat. Sustu ve kızardı. Kitty cümleyi tamamladı:

— Fakat çok yaşlı. Gerçi yaşlı sayılmam. Ama sizin gibi gençler yanında otuzunu aşan yaşlıdır.

— Çok yaşlı demiyordu. Acuze diyordu. Frank, tanıdığım insanların en berbatıydı. Chandler onun yaptıklarını öğrenince küplere bindi. Tek yol onu ke-paze etmektir. Anlıyor musunuz?

— Hayır.

Madge sesini alçalttı:

—Anlatayım öyleyse. Frank'ı burada yalnız bulacaktı, iyice tartaklamayı düşünüyordu. Sonra delikli bir çuvalın içine koyacak ve tepetaklak asacaktı. Üstüne kara harflerle şunları yazmayı düşünüyordu: işte, bütün kanların aslandan geberdikleri donjuanının sonu. Bu haliyle onun birçok resimlerini çe-kecek ve herkese gönderecekti. Fakat bunları yapamadı. Nedenini biliyorsunuz.

— Evet biliyorum.

— Bana dönüp her şeyi gördüğünü anlattığı zaman, bu cinayete şahit olmakla kazanacağımız paraları düşününce ne yapacağımızı şaşırmıştık.

— Tenis kortunun kapısında bir kilit gördüğünüzü söylemişsiniz?

— Kapısında demedim. Yerde.

— Çok garip. Bu kapı hiçbir zaman kilitlenmezdi. Yeni bir kilit mi dediniz? Gidip alalım. Sanırım Chandler, cumartesi gördüğü her şeyi size anlatmıştır.

— Sizi gördüğünü söylemişti. Kitty duraladı:

— Ne zamanmış o?

— Cinayetten epey sonra. Siz gelmişsiniz ve Hugh Rowland'la konuşmuşsunuz. Brenda VWhite, kendisine ait olduğu iddia edilen izlerin kendi tarafından yapılmadığını iddia etmişmiş. O, sırtındaki yükün ağırlığını hesaba katarak böyle bir şeyi söylemiş. Tabak çanakları bana getirdi. Kızı kurtarmak istiyormuş.

Ben almadım tabii.

— Chandler'in başka şeyler söylemediğine emin misiniz?

Bu sırada terasın ötesinden bir ses duyuldu:

— Hey, Kitty!

Brenda VWhite ve Hugh Rowland merdivenden iniyorlardı. Onları görünce çok şaşırdılar. Madge sahte bir tavırla:

— Sanırım kimseyi rahatsız etmiyorum. Buraya polisin isteği üzerine geldim, dedi.

Hugh, hayretle sordu:

— Polisin mi? Ben de öyle. Başmüfettiş, birini tutuklayacağını söyledi.

Brenda:

—Hepimiz tenis kortuna çağrıldık. Vay Kitty, nedir o elindeki?

— Kilit. Bayan Sturgess bulmuş. Frank öldürüldüğü sırada tenis kortunun kapısındaymış.

Madge keskin sesiyle karşı çıktı:

— Hani anlaşmıştık? Bir şey çıtlatmayacaktınız? Kitty:

— Haydi korta gidelim.

Pavyona vardıkları zaman Kitty, kararını vermiş gibi Sturgess'e döndü:

— Madge'çiğim, size karşı büyük bir sevgi besliyorum. Fakat bütün bildiklerinizi polise niçin söylemiyorsunuz?

Madge haykırdı:

— Siz çok fitne birisiniz. Hâlbuki söz vermiştiniz bana.

— Affedersiniz, ama ben bir şey vaat etmedim. Bildiklerinizi anlatmanız görevinizdir.

Madge kızdı.

— Görev falan vız gelir bana. Hiçbir şey söylemeyeceğim.

Fakat beş dakika sonra bütün bildiklerini bülbül gibi anlatmaya başlamıştı.

Hugh:

— Haklısınız. Biz doğru kestirmişiz. Chandler'in çektiği fotoğraflar var.

Kitty birden sordu:

— Ne fotoğrafları?

— Katilin fotoğrafları, öyle değil mi Bayan Sturgess?

Madge sinirliydi:

— Chandler bana böyle bir şeyden söz etmedi.Söylediklerimi ters anlamayın.

Konuşarak yaklaşanlar vardı. Derken Nick'in tekerlekli koltuğu kavaklar arasından belirdi. Sakat adamın yüzünde memnuniyet izleri vardı. Dr. Fell de arkadan geliyordu. Orada bulunanları beşiyle selâmladı :

— Bize ettiğiniz yardımlardan dolayı hepimize teşekkür borçluyum.

Hugh hayretle sordu:

— Ne yardımı?

— Cinayet günü geçen sahnelerin tekrarlanması için bize yardım edeceksiniz.

Hugh:

— Birini tutuklayacağınız doğru mu Bay Fell? diye sordu.

— Elbette. Katili dün akşam buldum. (Arkadan ayak sesleri duyuldu) işte

Hadley de geldi.

Hugh:

— Cinayetin nedenini bize söyleyebilir misiniz?

— Çıkar sorunu. Kitty heyecanla sordu:

— Çıkar mı?

O sırada Hadley yanlarına gelmiş, iki polis memuru kapıda kalmışlardı. Hadley, bir kişinin dışında öbürlerini başıyla nazik bir şekilde selâmladı. Sonra Nick'e dönerek:

— Adınız Nicholas Young'tur değil mi? diye sordu.

— Biliyorsunuz.

— Formalite icabı. Buradaki toplantımız sonunda Frank Dorrance'ın katili olmanız nedeniyle beni takip edeceksiniz.

Hugh, yakmak üzere olduğu sigarasını elinden düşürdü. Bütün gözler Nick'e çevrilmişti.

Nick'in dudaklarındaki alaycı tebessüm, yerini kuşku ile karışık hayrete bıraktı. Boğazı tıkanıp ve ihtiyar adam başını geriye atarak gülmeye başladı:

— Olacak şey değil. Şakayı bir tarafa bırakalım.

Doktor Fell:

— Biz şaka etmiyoruz, diye cevapladı.

Nick, Fell'e çıkıştı:

— Size de ne oluyor. Bu işe hangi sıfatla karışıyorsunuz?

— Olayın içyüzü bütünüyle aydınlanmıştır. Oynadığınız oyundaki rolü bulmamda yardımım dokunduğu için Hadley'in rızasıyla geldim buraya. Size bunu bildirme zevkini bizzat tatmak için buradayım.

— Zavallı ben! Anlayamadığım nokta niçin katilin ben olduğum da başka birisi olmadığı. Brenda'cığim görüyorsun ya, benim gibi yaşlı ve sakat bir adamla alay ediyorlar. Ceketimin cebinde sigara paketimle kibritim olacak, lütfen...

Başmüfettiş müdahale etti:

— Yerinizde kalın Bayan Brenda.

Doktor Fell, oradakilere dönerek:

— Bu sevimli ev sahibi, bu sevimli insan hakkında bütün bildiklerimi anlatmanın sırası geldi. Sizleri bu nedenle buraya topladım. Bayan Brenda, anlatacaklarım sizi üzecek, ama taşıdığınız yükten kurtulmanız için buna katlanacaksınız. Bayan Brenda, Nick'in edasında Frank'ın edasını bulmuyor mu sunuz? Frank'ın, tüm olumsuzluklarını kimden aldığı hiç dikkatinizi çekmedi mi? Aslında gerçek şudur: Doktor Nick servetini kaybetmiştir. Evet, muhteşem evine, arabasına, resim koleksiyonlarına ve gümüş takımlarına rağmen Nick'in meteliği yoktur. Ne zamandır bu durumda olduğunu bilmiyorum. Fakat Gerald

Noakes'in o garip vasiyetnamesinden çok önce iflâs etmiş durumdaydı. Nicholas Young, bu vasiyetnameden yararlanamıyordu, ama ne şekilde faydalanacağını bulmakta gecikmedi. Bunun için maalesef Frank'ın ölmesi gerekiyordu. Frank, parayı seviyordu. Bayan Madge bunu bilir. Bir gün Nick, Frank'a durumunun kötü olduğunu ve kendisine yardım etmesi gerektiğini söylese, her halde Frank, onu ciddiye almayacaktı. Size yardım etmem mümkün değil diyecekti. Varsayalım ki, servetin idaresi Brenda'nın elinde olacaktı. O zaman Brenda merhametli davranacaktı. (Brenda'ya döndü) Mert, cesur ve fedakâr Nick'e yardım etmek için Frank'la evlenmeye razı olmadığınız mı? Bunun için Hugh'u reddettiniz. Servetinizi olduğu gibi Nick'e vermez miydiniz?

Doktor Fell, devam etti:

— Nick'in arzusu, sizinle evlenmekti.

Genç kız, kıpkırmızı kesilerek sıçradı.

Fell:

— Hırsla yoğrulmuş ve yaşlılığını kabul etmeyen Nick, sizin gibi genç, güzel ve zengin kızla evlenemeyeceğini aklına getiremiyordu. Amca rolündeki bu fedakâr insan onunla evlenebilmek için önce Frank'la evlenmesi yanlısı görünecekti. Sonra da onu öldürecek ve görevlerini yerine getirdiğini gösterecekti.

Nick, alaycı bir tavırla:

— Söylediklerinizi kanıtlayın. Brenda'nın bu söyleyeceklerinizi yutacak kadar saf olduğunu sanmayın.

— Şimdi biraz geçmişe dönelim. Olayların başlangıcı o araba kazasıdır. Gerçekten sağ konunuz ve sağ bacağınızı kullanamayacak durumdasınız. Bu halinizle kuşkuları üzerinize çekmezsiniz. Bunun için de Frank'ın boğularak öldürülmesi gerekecektir. Plan tam bir haftada yapıldı. Bir cumartesi günü uygulamak gerekiyordu. Çünkü o gün Frank'ın tenis oynayacağı kesin gibi. Sonra Maria hariç, diğer hizmetçiler izinli olacak. Bu kadına gençlik macerasıyla bağlı olan Nick, şüpheleri üzerinden kovacaktı. Suç gününü bu şekilde kararlaştırdıktan sonra, iş suç saatini kararlaştırmaya kalmıştı. Cinayet akşam yemeğinden biraz önce olmalıydı. Bu saatte evde yalnız Brenda ve Maria bulunacak ve bunlar yemekle meşgul olacaktı. Nick'in kimseye görünmeden koltuk değnekleriyle evden çıkması zor değildi. Çay saatiyle akşam yemeği arasında rahatsız edilmemesi gerektiğinden orada bulunmadığını kimse fark edemeyecekti.

Fell, biraz durduktan sonra devam etti: — Suçlunun hareketlerini izleyelim. Saat altıyı henüz geçmiş. Bütün oyuncular tenis alanında. Nick çalışma odasında bulunuyor. Biraz önce Hadley'le konuşmaları sırasında cambaz Chandler'in Frank'ı temizlemesinin mümkün olduğunu öğrenmiştir. Her ne kadar inanmasa da, bu olay Nick'in işini kolaylaştıracağı için sevinmiştir. Ayrıca oyun bittikten sonra, oyuncuların çeşitli şekillerde dağıldıklarını pencereden görebilecektir. Planını ancak bir şey bozabilir. O da şiddetli yağmur. Zira Hadley gittikten sonra gerçekten fırtına kopmuş ve Nick ne yapacağını düşünmeye başlamıştır. İşte bunun içindir ki, kendi ifadesine göre, divanın üzerine uzanmış kitap okumaya başlamıştır.

Bu sırada Doktor Fell'in işareti üzerine Hadley, biraz gerileyen Nick'e yaklaştı. Hadley sordu:

— Bu süre içinde ne yaptınız? Fırtına koptuğu zaman pencereyi kapadınız mı?

— Evet.

— Peki, sonra ne zaman açtınız? Çünkü sizi ikinci görüşümde pencereler açtı.

— Yağmur diner dinmez açmıştım. Saat yaklaşık yediydi.

— Bundan sonra ne yaptınız??

— Kaç kez tekrarladım. iç sıkıcı bir kitap okumaya başladım.

— Saat yedi ile yedi buçuk arasında odanızdan hiç çıkmadınız mı?

— Hayır.

— O halde nasıl oldu da telefona cevap vermediniz?

— Anlayamadım!

— Sizi ikinci kez ziyaret etmemin nedeni, başka çare olmadığı içindi. Telefonda cevap vermeyince geldim. Masanın üzerindeki telefona rahatlıkla cevap verebilirdiniz.

— Püf! Beni bu gibi laflarla gafil avlamayı umuyorsanız aldanıyorsunuz. Herhalde o sıra uyuyordum.

— Hayret.

— Kimbilir, belki de cevap vermek istememişimdir.

— Demek telefonun çaldığını duydunuz.

— Evet.

— Saat kaçta çalmıştı?

— Saate bakmaya gerek duymadım. Yerimden kalkmak zahmetini de duymadım.

— Yerinizden kalkmak zahmeti mi? Oysa masanızın üzerindeki telefon için yerinizden kalkmak gerekmiyordu.

— Bilmiyorum. Önemli olmayan bir ayrıntı üzerinde niçin duruyorsunuz? Hadley sakın sakın:

— Peki, belleğinizi tazelemek için devam edelim. Doktor Fell'e dönerek:

— Fell, lütfen bu hususta bizi aydınlatır mısınız? Bunun üzerine Fell, Brenda'ya hitabederek ve

sanki bütün bunlar onu ilgilendiriyormuşçasına konuşmaya başladı:

— Saat yedide yağmurun dindiğini gören koruyucunuz, çalışma odasının penceresini açmak üzere yerinden kalkıyor ve Frank'ın Kitty'yle, sizin de Hugh'la gittiğinizi görüyor. Planını uygulama, zamanı gelmiştir. Siz Maria'nın yanma gideceksiniz. Frank da yalnız dönecektir. Nick, bahçede kimsenin kalma dığını görmek için pencerenin arkasındadır. Acaba bu anda beklemediği bir olayla karşılaşmış olabilir mi?

Brenda .

— Bilmem, dedi, belki Hugh'la öpüştüğümüzü görmüştür.

Fell, birdenbire:

— Nick kendini güven içinde sanıyordu. Bundan dolayı acele etmeden koltuk değneğine yaslanarak çıktı. Garajın yanında Kitty'yi bırakarak dönen Frank la karşılaştı. Onu tenis kortunun yanma nasıl gitmeye razı ettiğini anlayamadım... Nick sizlere, teniste bir oyuncu eksik olduğu zaman, onun yerini alabilecek bir robot oyuncu planından söz etmemiş miydi?

Brenda şaşkın:

— Evet. Bu icat fikri son zamanlarca onu çek meşgul ediyordu. Robot insan büyüklüğünde olacak ve tenis oyuncusu gibi hareket edecekti. Frank buna heveslenmiş ve Nick'in bu icadını bir an önce görmek için sabırsızlanır olmuştu. Çünkü her zaman oyuncu kadrosunu tamamlayamazdı.

— Dostunuz size bu oyuncunun mekanizmasını açıkladı mı?

— Hayır.

Fell, alay etti:

Bundan kuşkulanıyordum. İcat etmek istediği robot hakkında böyle bir soru sorsalar şaşırırdı. Fakat ne önemi var... Nick, planlarını tatbik etmek fikrinde olduğunu söyleyince Frank hemen tenis kortuna yönelmiştir. Bu sırada rahatsız edilmemek için ihtiyarın kapıyı asma kilitle kilitlediğinin farkına varmamıştır bile. Bunun üzerinde Nick pavyona bakmaya gitti. Hadley, bize bir numaralı delili göster.

Hadley, küçük deri çantadan bir ucunda tahtadan bir tokmak bulunan ve diğer ucu bıçakla yontulmuş gibi görünen bir kangal ip çıkardı.

Fell, açıkladı:

— Çamaşır ipi. Çamaşıruları kortta kurutan Maria'nın ipi. Bu ip cumartesi akşamından beri kayıptı. Çünkü onu mutlaka Chandler, suçlandığında jüriye göstererek suçsuzluğunu kanıtlamak için almıştı. Çünkü Chandler, tahta tokmağı üzerinde katilin iz bırakmış olduğunu görmüştü. İşte bu izler katilin tek hatasıdır.

Bu sırada Kitty bir çığlık kopardı. Bayılacak gibiydi : :

— Ne demek istiyorsunuz, diyebildi.

Doktor onu duymamış gibi devam etti:

— Ansızın aklıma iki ihtimal geldi, önce Hadley ve ben, tenis alanının zemininin yalnızca kumda değil, beton ve çakıl gibi sert malzemeden meydana geldiğini bulduk. Ayak bu yüzeyde iz bıraksa bile ip gibi hafif bir şeyin iz bırakması mümkün değildi. İkinci şey: Frank'ın beraberinde taşıdığı kitap, raket ve top filesini bıraktığı yerd. Normal olarak tenis kortunun kapısının yanında bulunması gereken bu eşya, başka bir yerde bulunmuştur. Orası da tenis kortunu çevreleyen örgünün demir ayaklarından birinin yanındır. Hepiniz bu ayakları gördünüz. Bunlar bir metre seksen santim aralıklarla dizilmiştir. Onar tanedir. Frank, kapıdan girdikten sonra elindekileri götürüp dördüncü direğin dibine bırakamaz. Bunun cevabı budur. Nick'in direktiflerine göne hareket eden Frank, ipi alarak dördüncü direğe bağlamıştır. Sonra da ipi tenis kortunun ortasına doğru fırlatacaktır Nick, kendisinin alanın çevresinde bir tur yapacağını ve ipi ortadaki fileye paralel olarak bağlamak üzere tam karşıki direğe gideceğimi söylemiştir. İşte bu ip ona göre robotu hareket ettirecek kablo görev' görecek. Frank, istenileni yapıyor. İpi alanın ortasına fırlatıyor. İp iz bırakmıyor. Nick herhangi bir şeyi bahane ederek Frank'ın kapıya doğru gelmesini sağlıyor. Sonra da çapraz olarak geçip kortun orta sına, yani ipin serbest ucunun olduğu yere gitmesini sağlıyor. Bu sırada Nick, alan çevresindeki turunu tamamlamış, karşıki direğe varmıştır. Frank'ın ipin ucunu Nick'e atması sırasında, Nick şunları söylüyor: Şimdi robotun nasıl işleyeceği hakkında küçük bir deney yapacağız. Sen robot rolünü oynayacaksın Ama dikkat et bir yerin acımasın. İstersen boğazına atkını sarıver. İpin ucunu da boynuna geçir. Frank denilen yapıyor. İpi ilmik yaparak boynuna geçiriyor. Gerisini tahmin edersiniz. İpin bir ucu direğe bağlı, öbür ucu ise Nick'in elinde. Brenda:

— Atkının bir ucunun boynundan niçin çıktığını şimdi anlıyorum. Çünkü el ile bağlanan atkı böyle olmazdı.

Doktor devam etti:

— Evet, gerçeği bulmamda bunun rolü olmuştur. Atkının bağlanışında şüpheli bir durum vardı. Kısaca Frank, iple asılmış bir adam gibi ölmüştür. Ve her asılan adam gibi o da debelenmiştir. Biz önce bu izleri bir kavganın izleri olarak değerlendirdik. Üstelik bu izlerin üstüne Bayan Brenda'nın izleri de çıkmıştı. Frank'ın boynundaki parmak izleri kendisininindir. Bütün bunlar on dakikadan fazla zaman almamıştır. Nick, ipin elindeki ucunu koyuvermiş, öbür ucundan çekerek ipi almıştır. Yediyi yirmi geçe çalışma odasına gelmiş oluyordu. Ama bitkin durumdaydı. Bunun için yattı.

Fell, biraz durduktan sonra alaycı bir şekilde:

— Bu adam öyle deli fişeğin biridir ki, dün de cambazhanede Chandler'i öldürdü.

Hugh itiraz etti'

—İmkânı yok. Giraya girip çıkan olmamıştır.

Fell:

— İşte efendim, Hikâyenin bağlama noktası burasıdır. Kapının önündeki tanıklarımız, içeri yalnız cambazhane mensuplarının girdiğini, yabancı birisinin ise girmediğini söylediler. Onları yeniden sorguya çektik. Yaşlı Schlosser'in cambazhaneden dışarı çıktığını ve bir kadeh birşeyler içmek için kahvelerden birine girdiğini söylediler. Gerçekte onlar, topal bacağı ile Nick'i Schlosser sanmışlar. Salonun neresinden ateş edildiği henüz tespit edilmemiştir. Ön lo-calardan birinde karanlığa Saklanan birinin ateş etmiş olması mümkündür. Chandler'in cesedi etrafındaki kargaşalık ve şaşkınlıktan yararlanarak kaçmıştır. Aslında mahvolmayı göze almıştı zaten.

Yakalansa da bir şey olmayacaktı. Mesele bundan ibaret Bay Nick.

Söyleyeceğiniz bir şey var mı? Nick, dişlerini gıcırdattı:

— Baştan aşağı yalan bunlar. Garibi şu ki burada beni savunacak adam yok. Brenda sen de inanıyorsun bunlara? ,

Brenda başını salladı. Nick bunun üzerine parladı:

— Namussuz tabak yalayıcı. Demek sen de onlara uydun. Asılmamı istiyorsun öylemi?

Hadley sert çıktı:

— Kes sesini. Gürültü etme. Bir de küfür etmeye kalkışıyorsun. Eğer konuşacaksan, Chandler'den nasıl kuşkulandığını söyle.

— Cevap vermeye mecbur değilim.

Fell, bunun üzerine dedi ki:

— Siz, onun pavyona girdiğini biliyordunuz. Gazete meselesini öğrenince bizler gibi sen de bunu kestirdin. İzini Maria'nın telefon etmesi sonunda buldun.

Brenda, boğuk bir sesle:

— Hugh, çok rica ederim. Buradan çıkmam için bana yardım et.

Nick, yılan ısılığı gibi bir sesle:

— Öyle ya, besle kargayı oysun gözünü. Siz namussuzlar alayı, hepiniz de aleyhime oyun tezgâhlamışsınız. Bu blöfünüzü yutacağımı mı sanıyorsunuz?

Hepsi palavra bunların, hepsi.

Fell cevap verdi:

— Sözlerimiz ne blöf, ne de palavra. Elimizde Frank'ın öldürülüşüne dair sekiz fotoğraf var.

Bunlardan bir tanesi sizi açıkça ele veriyor.

Nick'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Son gücüyle kalkıp orada bulunanlara saldıracakmış gibi hareket, yaptı. Saldırdı da. Koltuk değneği yana çekilmese Hadley'in kafasına iniyordu. Omzuna geldi.

İhtiyar adam suçunu itiraf etti. Rowland ailesinden Hugh'un annesi, oğlunun bu şekilde evlenmesine karşı çıktıysa da sonunda iki genç evlendiler...